

Rose

จอมเจมินทร์ เตียน
Kagi วาด

นิราศกนก ลงกา

Rose

นิราศป่า ดงกา

จอมเจมิตนทร์
เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ตำนานสำนักพิมพ์

นิราศลงกา เป็นนิยายที่จะพานักอ่านทุกท่านเดินทางสู่กรุงลงกา สถานที่ในวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ที่คุ้นเคยกันดี นอกจากจะตื่นตาตื่นใจกับเซตติ้งแสนอลังการแล้ว ยังต้องคอยยิ้มกับความน่ารักของตัวละคร และลุ่มไปกับความสัมพันธ์ของหนึ่งยักษ์ หนึ่งมนุษย์ ที่ไม่รู้จะลงเอยกันได้อย่างไร

ขอบอกเลยว่า นิยายเรื่องนี้มีครบรสทั้งสุขและเศร้า เคล้าไปกับความคิดถึง ต้มด่ำไปกับความรักแสนลึกซึ้งของท้าวอครุชิตกับขวัญ หากอยากรู้ว่าพวกเขาต้องฝ่าฟันอุปสรรคไต่บ้าง โปรดพลิกอ่านหน้าถัดไปได้เลยคะ

Rose

นิตราศลงกา

ภาค ๑

...บทหนึ่งบทเล่าขานตำนานมา
ปากต่อปากก็ว่าช่างตรึงตรา
มิได้เจือสิ่งซึ่งเสแสร้งมายา
ถ้อยคำว่ารักมิใช่แค่วาจา...

บทที่ ๑ 'มาจะกล่าวบทไป'

“ไอ้ขวัญ ไอ้ขวัญ! อยู่ที่ไหนวะ ไอ้ขวัญ!”

เด็กหนุ่มผิวแทนวิ่งร้องเรียกชื่อเพื่อนไปตลอดทาง สองเท้าวิ่งห้อยไปตามทุ่งนาที่เต็มไปด้วยยอดต้นข้าวสีเขียวขจี ก่อนหน้านั้นเขาเที่ยวตามหาขวัญที่นั่นที่นี้แต่ก็ไม่พบ จนมีแม่ค้าคนหนึ่งบอกว่าเห็นมาเดินเล่นในนี้

“ไอ้ขวัญ!”

“เออ! อยู่ที่นี่ มีอะไรวะไอ้ฮั่น”

ขวัญสะดุ้งโหยงสุดตัวเพราะเสียงแหบแตกที่ดังมาแต่ไกล ในมือข้างหนึ่งของเขาถือยอดหญ้าอยู่ ขวัญกำลังผิวปากสูดอากาศบริสุทธิ์เพลिनๆ ก็ต้องตกใจเพราะเสียงแปดหลอดของเพื่อนรักที่แหวกเข้ามาในความสงบ

ขวัญหันไปมองหน้าฮั่นด้วยความสงสัย เด็กหนุ่มผิวแทนค้าสองมือกับหัวเข่า หอบฮักเพราะความเหนื่อยอ่อน ก่อนจะประกอบคำพูดออกมาเป็นประโยคจนได้

“ออกมานอกบ้านทำไมไม่พกมือถือวะ”

“ลืมนึง มึงรู้จักคำว่าลืมนึงปะเนี่ย แล้วตกลงมึงมีอะไร”

“กูนะไม่มีหรอก แต่ป้ามึงให้กูมาตาม”

“...ตามไปทำไมวะ” ขวัญเลิกคิ้วขึ้นหนึ่งข้างด้วยความสงสัย

“เรื่องนั้นกูไม่รู้ แต่ป้ามึงแทบจะแตกหัวกูอยู่แล้ว เขย่าคอเสื้อกูจนโยเลยเห็นไหมเนี่ย บอกให้กูไปตามหาป้ามึงมาให้ได้”

ยื่นชี้ให้ขวัญดูคอเสื้อของตัวเองที่ย้วยเพราะถูกแรงของหญิงวัยกลางคน กระชาก ขวัญมีสีหน้าไม่สู้ดี เขาตอบกลับเพื่อน

“เออๆ ขอบใจมึงมาก เต็มๆ ไปดูป่าเอง แกคงมีเรื่องสำคัญจะพูด ด้วยมั้ง”

“ก็คงงั้น แต่ป่ามึงเขากินยาครอบงำใช้ใหม่”

ขวัญนิ่งไปอีดีใจหนึ่งกับคำถามของฮั่น ก่อนจะตอบ

“...กูไม่รู้ เอาเป็นว่าช่างมันเหอะ งั้นกูกลับบ้านละ มึงจะไปไหนต่อ”

“กูจะไปหาพ่อที่วัดใหญ่แล้ว”

“เออๆ โชคดี แล้วเจอกันเว้ย”

ขวัญเขี่ยยอดหญ้าที่ถือเล่นในมือทิ้ง เขาเดินลุยนาออกไปกับฮั่น จากนั้นต่างฝ่ายก็ยกจักรยานคู่ใจของตัวเองขึ้นมา แล้วถีบกันไปคนละทาง เนื่องด้วยมีจุดหมายคนละที่ ขวัญขี่จักรยานกลับมาจนถึงบ้าน

บ้านของขวัญเป็นบ้านไม้เก่าๆ ที่มีหนึ่งชั้น ขวัญอาศัยอยู่กับสุจินดา ป้าที่เป็นพี่สาวของพ่อเพียงสองคน เนื่องเพราะพ่อกับแม่ของเขาเสียไปตั้งแต่ หกปีก่อนด้วยอุบัติเหตุไม่คาดฝัน เสี่ยวรถเบนซ์ชาวกรุงเทพฯ คนหนึ่งเมา แล้วขับ มั่นเป็นคดีใหญ่โตครึกโครมทั่วประเทศ เงินที่ได้รับชดเชยมากพอ จะทำให้ขวัญสามารถนำมาเช่าเช่าเรียนหนังสือได้โดยไม่ต้องทำงานพิเศษ แต่ขวัญกลับมีภาระหนักอึ้งเป็นป่า ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ที่เหลือเพียงคนเดียวของเขา

“ป้าดา เรียกหาขวัญหรือ ป้ามีอะไร”

สุจินดาหรือป้าดา เป็นหญิงวัยห้าสิบเจ็ดปีที่สติไม่สมประกอบ ครั้งหนึ่งของป้าดาอยู่ในโลกแห่งความจริงและพุดรู้เรื่องเป็นบางครั้ง อีกครั้งหนึ่งอยู่ในโลกจินตนาการที่มีเพียงตัวหล่อนเองเท่านั้นที่รับรู้ถึงการมีอยู่ของมัน หมอบอกขวัญว่าป้าดาเป็นโรคฝันกลางวัน^๑ ร่วมกับโรคตื่นตระหนก^๒ และโรคนอนไม่หลับ^๓

ขวัญไม่ชอบป่า เหมือนที่ป่าเองก็ไม่ชอบขวัญ พวกเขาสองคนไม่เคยกินเส้นกันตั้งแต่ขวัญยังเล็ก ๆ ขวัญจำได้ว่าป้าดาเคยแอบหยิกเขาในวัย สามขวบจนเนื้อเขียว รอยเล็บของหล่อนยังคงกลายเป็นแผลเป็นติดกายเขา

จนทุกวันนี้ เขาไม่เคยพิสมัยน้ำเสียงและท่าทางการแสดงออกของหล่อนสักอย่าง แต่ถึงอย่างนั้นขวัญก็ไม่อาจทอดทิ้งหรือหนึ่งดูตายกับหล่อนได้

ขวัญเป็นเพียงแค่วัยรุ่นที่ต้องการใช้ชีวิตอย่างที่อยากใช้ ไม่ได้อยากอยู่กับคนบ้า ๆ บอ ๆ สติไม่ดีที่วันดีคืนดีก็กรี๊ดร้องหรือวิ่งแก้ผ้าแก้ผ่อนไปตามถนนให้เขาต้องไล่จับ ไม่ได้อยากจะรับผิดชอบอะไรที่หนักหนาแบบนี้เลย

สุจินดาหันหน้ามาหาหลานเพียงคนเดียวของตน ก่อนหล่อนจะฉีกยิ้มหวาน

“มาแล้วหรือขวัญ”

นี่ถือว่าเป็นท่าทีที่แปลกมากที่สุด ขวัญทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ไม่ใกล้ไม่ไกลจากหล่อน แล้วจึงเอ่ยถาม

“อะไร มีอะไร อย่างมาลีลานะ”

“นี่มีงูพุดจากกับป่าอย่างนี้หรือ”

“ปกติป่าพุดกับขวัญแยกจากกันอีก”

“แต่กูเป็นผู้ใหญ่ไงวะ!”

“เออ ๆ เข้าใจแล้ว ตกกลางป่าเป็นอะไร ให้ไอ้ฮั่นไปตามขวัญทำไม มีอะไรให้ช่วยหรือ แล้วนี่กินยาหรือยัง”

สุจินดาชะงักไปนิดหนึ่ง ดวงตาสีเข้มเหม่อลอยไปยังดินแดนที่ขวัญไม่อาจเข้าถึง ก่อนหล่อนจะตอบ

“... กูคิดถึงมึง... เรื่องก็มีแค่นี้แหละ”

^๑โรคฝันกลางวัน (Maladaptive Daydreaming) มีอาการใจลอยเป็นประจำ ย้ำคิดย้ำทำ เห็นภาพในหัวชัดเจน เพื่อฝัน อยู่ในโลกจินตนาการเป็นประจำ เป็นโรคที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันไม่น้อย

^๒โรคตื่นตระหนก หรือโรคแพนิค (Panic Disorder) เป็นโรควิตกกังวลที่เกิดจากระบบประสาทอัตโนมัติทำงานผิดปกติ ส่งผลให้เกิดอาการต่างๆ กับร่างกายอย่างฉับพลัน เช่น หัวใจเต้นเร็ว เหงื่อออกมาก คลื่นไส้ วิงเวียน ผู้ป่วยจะรู้สึกกลัวและตื่นตระหนกเป็นอย่างมาก ไม่กล้าออกไปไหนจนส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันได้

^๓โรคนอนไม่หลับ (Insomnia) มีอาการนอนหลับได้ยาก หรือตื่นบ่อยๆ ระหว่างคืน ร่างกายอ่อนเพลียรู้สึกเหมือนไม่ได้พักผ่อน

“อะไรนะ นี่ให้เพื่อนไปตามขวัญมาแค่เพราะเรื่องนี้แหละ”

“ใช่”

ไปหลอกเด็ก เด็กมันยังไม่เชื่อ ขวัญใช้สองตาเพ่งพินิจดูใบหน้าของหญิงวัยกลางคนตรงหน้า ทว่าหล่อนเพียงมีสีหน้านิ่งเรียบ ดวงตาโตของหล่อนราวกับลูกแก้วลูกใหญ่ที่มองเขาตาไม่กะพริบ ขวัญจ้องหล่อนอยู่ราวหนึ่งนาทีก็ละสายตาไปมองสิ่งอื่นพลางถอนหายใจ สรุปรกับตัวเองเงียบ ๆ ว่าหล่อนก็แค่เกิดเป็นบ้าขึ้นมาอีกแล้วเหมือนที่มักจะเป็นอยู่เนื่อง ๆ

ขวัญยกมือขึ้นขยี้มผมสีดำของตัวเองด้วยความหงุดหงิด

“ตกลงหลังจบบอหมกมึงจะเอาอย่างไร มึงจะไปเรียนมหา'ลัยที่กรุงเทพฯ เหมอ”

“ก็ใช่ละสิ ป้าจะได้อยู่ที่นี้คนเดียวอย่างที่ป้าอยากอยู่มาตลอดไง ดีไหม”

“เงินพอเหมอ”

“พอ”

สุจินดาเผยรอยยิ้มบิดเบี้ยวไม่น่ามองออกมา

“มึงนี่มันโชคดีจังนะไอ้ขวัญ การตายของพ่อแม่ทำให้มึงกลายเป็นเศรษฐีน้อย ๆ”

คำพูดนั้นเสียดแทงคนฟังรุนแรง

“นี่ป้าเป็นบ้าเหมอวะ! ป้าคิดว่าขวัญอยากให้พ่อกับแม่ตายแลกกับไอ้เงินสิบกว่าล้านนี้เหมอ!”

“ก็ถ้าไม่ใช่เรื่องนี้มึงคิดว่าน่าหน้าอย่างมึงจะมีปัญญาได้เห็นเงินสิบล้านในชาตินี้เหมอ คนกระจอก ๆ อย่างพ่อแม่มึงก็ทำไม่ได้เหมอ”

“เฮ้ย! พ่อขวัญก็น้องชายป้าไหม”

“ก็ใช่ไง ไอ้วิทย์มันกระจอก เมียมันก็กระจอก ถึงได้มีลูกกระจอก ๆ อย่างมึงออกมา”

“หุบปาก!”

ขวัญกำมือทั้งสองข้างหุบโตะพลางลุกพรืด เขาตะเบ็งเสียงใส่หญิงวัยกลางคนดั่งลั่นจนตัวโยน หลังจากนั้นบ้านทั้งหลังก็มีแต่ความเงียบกริบ ขวัญเห็นสุจินดาตัวสั่นเทาเพราะเสียงของเขาและหงอลงไปทันทีด้วยความ

หวาดกลัว อย่างไรก็ตามเสียขวัญก็เป็นเด็กหนุ่มที่สูงถึง ๑๗๖ เซนติเมตร นั้นมากกว่าสุจินดาอยู่ไม่น้อย ร่างกายก็สมบูรณ์และอยู่ในวัยฉกรรจ์ อีกทั้งขวัญยังเคยร่ำเรียนมวยไทยมาด้วย แต่ที่สำคัญ หล่อนเป็นคนสติไม่ตี เขาไม่ควรจะถือโทษโกรธเคือง

ขวัญเฝ้าหาระบายลมหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนเขาจะทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิมอีกครั้ง เพราะได้เที่ยงกับสุจินดาและตะเบ็งเสียง คอของขวัญจึงเสปร้อนเพราะความกระหายน้ำ พอดิบพอดีกับที่ขันเงินตรงหน้ามีน้ำเย็นจิบใส่น้ำแข็งโรยดอกมะลิตั้งอยู่ ขวัญจึงคว้าขันนั้นมาดื่มเข้าไปเสียจนหมดขัน

เด็กหนุ่มยกมือขึ้นเช็ดปาก เขาเฝยหน้ามองสุจินดาที่มองหน้าเขาด้วยแววตาลิงโลดอย่างเห็นได้ชัด หล่อนไม่อาจยิ้มกว้างสว่างไสวไปกว่านี้ได้แล้ว นั่นทำให้ขวัญต้องเลิกก้าวขาขึ้นด้วยความสงสัย

“อะไร ป้าเป็นอะไร”

“ฮ่าๆ! ฮ่าๆๆๆๆ!” หากหล่อนกลับหัวเราะเสียงดังลั่นพลางปรบมือชอบอกชอบใจ มันดูน่าขนลุกขนพองและน่าสะอิดสะเอียนในเวลาเดียวกัน ขวัญตุวาด

“บ้าซัดๆ! ป้ามันบ้า! บ้าเอ๊ย ไม่คุยด้วยแล้ว!”

ขวัญพืดพืดลุกขึ้นจากเก้าอี้ของโต๊ะกินข้าว เขาเดินไปยังห้องรับแขกนั่งบนโซฟาเอนหลังลงกับพนักพิงพลาญดูรายการเกมโชว์ที่ฉายในวันหยุดเสาร์อาทิตย์เพื่อสงบสติอารมณ์ ผ่านไปราวๆ สิบห้านาที ความม่งวงรุนแรงจู่โจมเข้ามาอย่างกะทันหันจนเขาแทบกระดิกกระเดี้ยตัวไม่ได้ ขวัญพยายามยกมือขาขึ้นจะตบหน้าตัวเองเบาๆ เพื่อคลายความม่งวงงุน หากร่างทั้งร่างปล้นหนักอึ้งจนแทบขยับไม่ไหว เปลือกตาของเขาราวกับมีอะไรหนัก ๆ มาทาบทับมันไว้

วินาทีนั้นเองที่เขาได้ยินเสียงฝีเท้าของสุจินดาก้าวเข้ามาพร้อมทั้งใบหน้าเข้มขึ้นอันไม่น่าชม เขาพยายามเปล่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากหล่อนแต่กลับไม่มีอะไรเล็ดลอดออกมาจากลำคอสักนิด ก่อนสติสัมปชัญญะสุดท้ายของขวัญจะดับวูบลง คือภาพของยาเปล่าๆ ซึ่งเขาเห็นมันวางอยู่ข้างขันน้ำสีเงินใบนั้นที่ฉายซ้ำขึ้นมาในสมอง

“...!!!”

ขวัญลืมตาขึ้นหลังจากหลับไปนานเท่าไรไม่มีใครรู้ ก่อนเด็กหนุ่มจะต้อง ซ็อกซ้าสองเมื่อพบว่าตัวเองติดอยู่ในกล่องใส ไม่มี มั่นคือโรงกระจก ไม่มี พื้นที่พ่อแม่แต่จะให้เขาลุกขึ้นมา นั่งด้วยซ้ำ

ขวัญมองออกไปนอกโลง เขาอยู่ในที่โล่งแจ่มแต่ไม่รู้ที่ไหน ยามวิกาล เช่นนี้ห้องฟ้ามีตสนิท มีหมู่ดาวแตงแต่มีอยู่บนผืนฟ้า มีคอบเพลิงถูกเสียบ จุดอยู่หลายแห่ง ขวัญมองเห็นสุจินดาที่อยู่ในชุดนางรำ หล่อนผินหน้ามามอง หลานที่ตนซังเอาไว้ หล่อนหาแบ่งขาวทั้งหน้า และทาคิ้วทาปากวาดแก้มสีสด ทับ หล่อนนั่งท่าเทพธิดาอยู่หน้าโต๊ะหมู่บูชาที่เต็มไปด้วยหัวโขนและหัวฤๅษี เรียงราย มีรูปเทียนและเครื่องสังเวยอะไรต่อมิอะไรปักวางอยู่เต็มไปหมด นอกจากนั้นยังมีคนอีกประมาณเกือบสิบคนในชุดโบราณแบบต่างๆ ทุกคน ถ้าไม่แต่งหน้าหน้าเตอะก็สวมหน้ากากที่ปิดบังใบหน้าจนเห็นเพียงลูกตา

นี่มันลัทธิประหลาดชัด ๆ

“เฮ้ย! ทำอะไรกันวะ! ป้าดา! ปล่อยขวัญออกไปเดี๋ยวนี้ละ ปล่อยสิ!”

ขวัญร้องตะโกนเสียงอู้อ้ออิงจากในโลง ดันรณขณะที่ยังมือและ เท้าถูกผูกติดกันไว้แน่น มือทั้งสองข้างถูกจับมัดบังคับเป็นท่าพนมมือ ทว่า สุจินดาไม่แยแสต่อคำพูดของขวัญ เห็นได้ชัดว่าหล่อนเป็นตัวเอกของงานนี้ หล่อนลุกขึ้นและเริ่มต้นกรีดกรายร้ายรำด้วยท่าทางพิกล ปากท่องบทสวด นำขลุ่ยไม่หยุดขณะที่ขวัญเอาแต่ร้องแรกแหกกระเชอ มีเสียงเพลงจาก วงมโหรีปี่พาทย์กลบเสียงร้องของเขา

“ปล่อยขวัญ! บอกให้ปล่อย ปล่อยกฤษีวะ! ปล่อยนะโว้ย!”

ขวัญพยายามทุบโรงกระจกจากทุกทิศทุกทาง แต่สุจินดาก็ตะโกนดัง รวกับฟ้าผ่าขณะที่ร้ายรำต่อ

“ข้าสุจินดา พิษญาพร ผู้ภักดีต่อท่านทั้งหลาย ขอความสงบสุข จงเกิดแก่ตัวข้า ขอพวกท่านโปรดดลบันดาลโชคมหาศาลแก่ตัวข้า!”

เสียงเพลงจากเครื่องดนตรีไทยเต็มยิ่งเร่งเร้าเป็นจังหวะกระชั้นขึ้น เหล่าฝูงชนก็ส่งเสียงรับคำพูดของหล่อน เป็นเสียงของหมู่คณะที่น่ากลัวเหมือน เสียงฟ้าร้อง

“พาล่ามเชียไรวะ ปล่อยกเดี๋ยวนี้ เฮ้ย!”

ขวัญร้องเสียงหลงเมื่อชายสี่คนที่สวมหน้ากากในชุดโจงกระเบนสีแดงเข้มและเสื้อราชปะแตนเข้ามาหาหม้อโลงแก้วของเขาจากคนละมุมแล้วยกขึ้น เเทินบนบ่า สุจินดาร้องเสียงดังกึกก้องต่อ

“ข้าขอถวายสวามีภักดีแต่เจ้าเมืองกรุงลงกา ลังเวยเช่นไหว้ท่านด้วยหนึ่งชีวิต...”

“จะเช่นไหว้ใครก็เช่นชีวิตตัวเองสิวะ! มาเช่นชีวิตคนอื่นทำไม! ปล่อยวางลงนะเว้ย วางเดี๋ยวนี้!”

“...ขอท่านเจ้าเมืองโปรดรับหลานชายของข้า สายโลหิตของข้า เลือดเนื้อเชื้อไขของข้า นายขวัญสรวย พิชญาพร ไว้เป็นบรรณาการของท่านด้วยเถิด!”

ซู~!!!

สิ้นคำสุดท้ายของสุจินดา โลงแก้วของขวัญก็ถูกโยนลงเ็นแม่น้ำสายใหญ่ทันที ขวัญกรีดร้องจนสุดเสียง รู้สึกเหมือนโลกทั้งใบของเขาลึกคว่ำ โลงแก้วจมดิ่งลงในธารน้ำลึก ขวัญมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น เขาไม่คิดเลยว่าตัวเองจะต้องมาจบชีวิตลงเพราะลัทธิคนบ้าในวัยเพียงสิบเก้าปีแบบนี้

ขวัญนึกถึงใบหน้าของบุพการีที่ล่องลับไปแล้ว สัมผัสชัญญะเริ่มขาดหายอีกครั้งเพราะออกซิเจนมีไม่เพียงพอไปเลี้ยงสมอง ขวัญไม่เคยรู้เลยว่าความตายจะเจ็บสงบและนิ่งงันถึงเพียงนี้ มันเจ็บจนขวัญได้ยินเสียงหัวใจตัวเองดังคับก้อง

เนิ่นนานเท่าไรไม่รู้ที่โลงแก้วจมลงจนถึงก้นแม่น้ำ และสายน้ำก็เริ่มไหลเข้ามาในโลงแก้วจนกระทั่งท่วมเต็มไปทั้งโลง หากเพียงแค่นี้ก็เท่านั้น ขวัญก็รู้สึกถึงแรงกระชากที่พาเขาตั้งขึ้นสูง มันรวดเร็วกว่าช่วงเวลาที่เขาจมลงมานัก

ซ่าาา!

เสียงผิวน้ำกระทบกับโลงแก้วช่างฟังดูพิกลหู ราวกับว่ามันแหวกกรีดผิวน้ำขึ้นมาจากพลังอัศจรรย์มิใช่ว่ามีเครื่องมือใดช่วย ก่อนฝ่าโลงอันหนักอึ้งจะถูกชะแลงงัดเปิดออกในครั้งเดียว

“เฮือก!”

ขวัญลืมตาโพลง ลูกขึ้นมานั่งหึ่งตัวเปียกปอน เขาสูดลมหายใจเข้าปอด รู้สึกมีชีวิตชีวาอีกครั้ง แสงอาทิตย์ฉายอาบลงมาบนผิวน้ำของเด็กหนุ่ม

ขวัญไอโหฬารๆ สับสนว่านี่เขาจมนลงไปนานจนกลายเป็นเวลากลางวันเลยหรือ แล้วทำไมเขาถึงยังไม่ตาย เขาขาดอากาศได้นานขนาดนั้นเชียวหรือว่าตอนที่คนพวกนั้นโยนเขาลงไปเป็นเวลาเช้ามีตอยู่แล้ว

ใช่ ต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ

ก่อนผู้ที่ช่วยชีวิตเขาเอาไว้ซึ่งมีถึงสองคนจะช่วยกันใช้มีดตัดเชือกที่พันธนาการรอบข้อมือและข้อเท้าของเขาออก ขวัญรีบยกมือขึ้นไหว้ทั้งสองคน ช้ายขาปลกๆ

“ขอบคุณมากพี่ชายทั้งสอง แม่ นี่กว่าจะตายแล้ว ผมจะไปฆ่าไอ้ป่าดาเดี่ยวนี่แหละ รอกูก่อนเหอะ”

ขวัญเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ที่แทบไม่มีเรี่ยวแรงแต่ก็ยังก้าวจะปีนออกจากโลงแก้ว ก่อนมือหนาใหญ่ของหนึ่งในชายที่ช่วยชีวิตขวัญเอาไว้จะกดลงตรงหน้าอกของเขา นั่นหยุดขวัญได้ชะงัด แล้วเสียงเข้มนักแน่นจึงเปล่งออกมา

“ชื่อเสียงเรียงนามอะไรไหนจงบอก
อย่าคิดหลอกยกยออย่างข้าพาชวนหัว
มากับสิ่งไรหรือว่ามาแต่ตัว
บรรณาการดีหรือชั่วจงว่าไป”

“ฮะ!?”

ขวัญร้องเสียงหลง เยกหน้าขึ้นมองผู้ที่ช่วยชีวิตเขาเต็มตาเป็นครั้งแรก ก่อนจะต้องชนลูกเกี้ยวทั้งตัว แสบช็อกตายน้ำลายฟุ้งปากเมื่อเห็นว่าทั้งสองคนอยู่ในชุดโบราณแปลกตาที่ดูแทบไม่ต่างจากลัทธิบ้านั้นที่ส่งเขาลงไป ในแม่น้ำ แต่มันยิ่งกว่าตรงที่บนใบหน้าของพวกเขาดูเหมือนจะแต่งหน้าด้วยการวาดพลาญยักษ์ลงบนนั้น ทว่ามันดูติดแน่นถาวรไปกับผิวกินกว่าจะเป็นแค่เครื่องสำอาง ขวัญละล้าละลัก

“พี่...พี่พูดอะไรวะ...ทำไมพูดเป็นกลอน นี่รายการทีวีหรือ นี่มันที่ไหนเนี่ย!”

ขวัญไว้วายยกใหญ่ ชายคนนั้นทำหน้าที่โกรธและรำคาญขวัญ แลดู
น่ากลัวไม่ใช่หน่อย ก่อนคู่หูของเขาอีกคนจะตอบให้ด้วยน้ำเสียงเข้มแข็งฉะฉาน
“เมืองปราการเราตั้งอยู่ที่บนเกาะ
ท่านปะเหมาะตั้งชื่อให้เพราะสม
แรกเนรมิตโดยท่านสพดีพรหม
กรุงลงกาน่าเซยชมของอสุรา”
ขวัญอ้าปากค้าง ใบหน้าซีดเผือด เขาสลับมองใบหน้าของชายทั้งสอง
รู้สึกเหมือนหัวใจในอกมันหวิวๆ ไปหมด
กรุงลงกานั่นหรือ...

“ข้าขอถวายสวามีภักดีแต่เจ้าเมืองกรุงลงกา สักเวยเช่นไหว่ท่านด้วย
หนึ่งชีวิต...”

“...ขอท่านเจ้าเมืองโปรดรับหลานชายของข้า สายโลหิตของข้า เลือดเนื้อ-
เชื้อไขของข้า นายขวัญสรวง พิษญาพร ไว้เป็นบรรณาการของท่านด้วยเถิด!”

โอย ให้ตายเถอะ รับไม่ไหวแล้วนะ
ขอเป็นลมก่อนล่ะ!

บทที่ ๒ 'ท่านเจ้าเมืองกรุงลγκα'

“...!!!”

เป็นอีกครั้งที่ขวัญสะดุ้งเฮือกลืมตาตื่นขึ้นมา ตอนหลับไปเขาฝันประหลาด...ประหลาดมากและยังฝันยาวเสียด้วย เขาฝันว่าป้าดาวางยานอนหลับเขา จับเขาขังใส่โลงแก้วทำพิธีบ้าๆ แล้วก็โยนเขาลงไปในแม่น้ำเสร็จแล้วก็มีคนช่วยเขาออกมา แต่ปรากฏว่าสองคนนั้นไม่ใช่คนแต่เป็นยักษ์และยังพูดจาเป็นกลอนสุภาพ!

ขวัญลุกขึ้นมานั่งพลางกวาดสายตามองไปรอบๆ ตอนนี้อยู่บนพื้นที่ถูกด้วยหินอ่อนหลากสีซึ่งเรียงเป็นลวดลายสวยงาม สถานที่แห่งนี้โอ้อ่าหรูหรา ประดับประดาไปด้วยแก้วและเพชรนิลจินดาอัญมณีต่างๆ แสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่งของผู้เป็นเจ้าของ และยังมีไม้สักทองกับไม้จันทร์ด้วย ขวัญแน่ใจว่าตัวเองไม่เคยเห็นสถานที่ไหนหน้าตาแบบนี้มาก่อนเลย

ที่นี่ใหญ่โตเสียด้านากแล้ว เพราะกะขนาดของมันจากสายตาแล้ว มันสามารถจุผู้คนได้เป็นหลายพันคนเลยทีเดียว และเวลานี้ก็ปลอดคนจนเจียบเซียบ ทำให้ขวัญนึกหวาดหวั่นอย่างไรบอกไม่ถูก การอยู่คนเดียวทำให้เขาใจเสียและเคืองคว้าง

“เอ่อ...ฮัลโหล มีใครอยู่ที่นี้ไหม! ฮัลโหล!”

ขวัญลุกขึ้นยืนป้องปากตะโกนเพื่อถามหาสิ่งมีชีวิต แต่ก็มีเพียงเสียงของตัวเองที่สะท้อนก้องกลับไปมาในห้องอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้ ขวัญ

เดินสะเปะสะปะไปมาอย่างมึนงง เด็กหนุ่มแหงนหน้ามองเสาไม้แกะสลัก ลวดลายวิจิตรบรรจงที่ซบด้วยทองคำเปลวแล้วก็รู้สึกครั่นคร้าม ถ้าเขาเดินชนมันหรือทำให้มีรอยขีดข่วนเสียหาย ขวัญคงไม่มีปัญญาชดใช้แน่

โดยรวมแล้วสีสนของห้องนี้ออกไปทางโทนสีทอง เงิน นวล ตัดกับ สีแดง เขียว และน้ำเงินของอัญมณีต่างๆ ให้ความรู้สึกที่หรูหราและเจิดจ้า เป็นอย่างยิ่ง ในขณะที่ขวัญกำลังพิจารณาดูห้องอันแสนกว้างขวาง ประตูขนาดใหญ่ทั้งสองข้างก็ถูกเปิดออกอย่างแรง ตามด้วยกองทัพของคนแต่งตัว เป็นยักษ์ที่เดินกรูเข้ามาอย่างมีระเบียบจนทำให้ขวัญแทบเป็นลมล้มพับไปอีกรอบ!

ท่าทางองอาจแข็งแรงของยักษ์ทั้งสิบตนนี้ทำให้ขวัญรู้ได้ว่าพวกเขาเป็นทหารยักษ์ ทุกคนล้วนสวมหมวกโลหะ หรือไม่ก็หมวกเกราะที่มีลักษณะ คล้ายกะบังหน้าเพื่อป้องกันศีรษะ มีขนนกหรือขนสัตว์ประดับตามใจชอบ และนอกจากนั้นก็ยังมีเสื้อเกราะที่ทำจากเหล็กหรือทองสัมฤทธิ์ ทุกคน ล้วนนุ่งผ้าม่วงสั้นเหนือเข่าคล้ายกางเกงทหารแบบโบราณ ส่วนที่เท้าเป็น รองเท้าบูตหุ้มข้อทำจากหนังสัตว์ ล้วนแล้วแต่มีอาวุธตามถนัด เช่น ดาบ ทวน หอก โล่ หรือคันธนู ถือมาอย่างครบมือ ทุกคนล้วนมีสัญลักษณ์ ติดที่เครื่องแต่งกายเพื่อบ่งบอกหน่วยทหารหรือกองกำลังที่ตนสังกัดอยู่

ชายคนที่ขวัญจำได้ว่าช่วยเขาขึ้นมาจากน้ำร้องบอกพวกพ้องทันที

“เจ้ามนุษย์สุดขลาดเขลาพินตัวแล้ว

คงมีแค่ลัวต้องทำตามพระประสงค์

ขอท่านเซซช่วยโปรดตามพระองค์

เสด็จลงมาพิงม้านัดนี้เทอญ”

ทหารยักษ์อีกตนที่ถูกเรียกว่าท่านเซซรับคำขอ แล้วหมุนตัวเดินหายไปทันที

“...หะ...หา! นี่ยังเล่นไม่เลิกอีกหรือ! พี่มาจากรายการไหนเนี่ย! คอยดูนะไว๊ว เตียวผมจะฟ้องให้هلكเลย มาแก้มคนที่เขาไม่ยอมเล่นด้วยอะ!”

ขวัญโวยวายหน้าแดงก่ำ ใจเต้นกระหน่ำ มีเหงื่อผุดซึมออกมาจาก

ฝ่ามือทั้งสองข้างจมนุ่ม ชายอีกคนที่มึนพลายยักษ์บนใบหน้าและถือทวนอยู่ในมือมองเขาเหมือนมองคนบ้า ก่อนจะเอ่ยออกมาบ้าง

“เห็นทีว่าอ้ายนี่ไม่สมประกอบ

จึงพูดจามิชอบอยู่เรื่อยหนา

รีเมืองมนุษย์ได้เปลี่ยนไปตามเวลา

ถึงได้ส่งคนบ้ามาบรรณาการ”

อีกแล้ว...พูดถึงเรื่องบรรณาการกันอีกแล้ว ขวัญต้องกำลังฝันอยู่แน่ๆ

เมื่อคิดได้ดังนั้นเด็กหนุ่มจึงเงื้อมือตบหน้าดังเผียะ! เต็มแรง

“ตื่นสิวะ ไอ้ขวัญ! ตื่น! ตื่นได้แล้ว! ตื่นไว้ย ตื่น!”

ขวัญตบหน้าตัวเองซ้ำขวามือหยุด การกระทำนั้นทำเอาเหล่าทหารยักษ์ร้องฮือฮาดด้วยความตกใจ ก่อนคนหนึ่งจะร้องเสียงหลงเอ็ดตะโรยกใหญ่

“จริงด้วยท่านมันบ้าใบ้ไปเสียแล้ว

ไม่เหลือแหวผสมประดีให้ได้เห็น

ภูวไนยอาจถูกมันทำเลือดเย็น

เราจำเป็นต้องปลิดชีพมันโดยพลัน!”

“เฮ้ยๆๆๆ! เฮ้ยยยย!”

ขวัญตกใจจนตาเหลือก แข็งขาอ่อนลงไปกับพื้น รีบคลานถอยหลังหนีเมื่อสิ้นกลอนบทนั้นเหล่าทหารยักษ์สับสนก็พุ่งอาวุธในมือมาที่เขาทันที ขวัญพรวดไปด้วย

“จะ...ใจเย็นๆ กันก่อนนะพี่ๆ นะ! อย่าเพิ่งทำอะไรกันเลย ใจเย็นๆ ก้อนนน!”

ขวัญถูกรุกจนถอยชิดด้านหนึ่งของห้องพระโรง ไม่มีที่ให้หนีอีกต่อไป เขาตกใจกลัวจนใบหน้าซีดขาว ขณะกำลังหันาล้วงหน้าขวานจู่ๆ ก็มีสุรเสียงเปี่ยมอำนาจดังมาจากไม่ไกลไม่ไกล ทำให้สถานการณ์อันตรรายต่อตัวขวัญชะงักลงราวกับถูกกดปุ่มหยุด

“หยุด!”

เหล่าทหารยักษ์พากันนิ่งค้างราวกับถูกสาปในทันที

“จงหยุดมือของพวกเจ้าบัดเดี๋ยวนี้

ข้าภูมิมีได้สั่งหัดแสง^๑

อ้ายทหารชั้นเลวอย่าเสียแรง

เร่งนำบรรณาการแพงมานี้เอ๋ย”

สุรเสียงนั้นไม่ได้เป็นเสียงตะคอก ออกจะเป็นเสียงที่ทั้งนุ่มและแหบพร่า
ไปในเวลาเดียวกัน แต่ก็ดังกังวานไปทั่วทั้งห้องพระโรง ในขณะที่เดียวกันมันก็
ฟังดูน่ากลัวและเฉียบขาดด้วย แสดงให้เห็นว่าผู้พูดนั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยอำนาจ
มากขนาดไหน และยังทำให้เหล่าทหารพากันขนลุกซู่

ทุกคนเก็บอาวุธกลับเข้ากาย หัวตัวขวัญที่ร้องลั่นเพราะถูกจับขึ้นมา
ง่าย ๆ ราวกับเป็นถุงพลสติกเบา ๆ ไปวางลงบนพื้นหน้าแท่นนางอย่าง ก่อน
ทุกคนจะค่อย ๆ ขยับตัวออกไปยืนอย่างสงบเสถียรยังตำแหน่งของตน

ขวัญค่อย ๆ แหงนคอไล่สายตาศีขึ้นไปมองแท่นบัลลังก์สูงที่ทำจากไม้มีค่า
และโลหะเงินทองประดับด้วยงาช้างและอัญมณี มีเครื่องลายทองและผ้าโพก
พัศตราภรณ์สีเหลืองทองตกแต่งบัลลังก์ด้วย แต่สิ่งที่น่าเกรงขามที่สุด...คือ
ชายผิวขาวซีดที่มีผมสีเงินจนเกือบขาวซึ่งนั่งอย่างสง่าอยู่บนนั้น รัศมีของเขา
ไม่เหมือนกับยักษ์คนอื่น ๆ ในห้องพระโรงแห่งนี้ เห็นได้ชัดว่านี่แหละตัวพ่อ

บนใบหน้าของเขามีพलयักษ์สีเงินสวยแต่เต็มอยู่รอบปาก เป็น
ลายที่วิจิตรประณีตกว่าลายของคนอื่น ๆ และบนนั้นดูเหมือนจะมีกากเพชร
ละเอียดสะท้อนลือไปกับแสง

แบบนี้เขาเรียกว่าชิมเมอร์^๒ ไซ้ใหม่ นะ

ชายผู้นั้นมีเขี้ยวใหญ่สีขาวยาวออกมาจากฟันทั้งสองข้าง ลันกราม
ของเขาคมกริบ ดวงตาสีเหลืองทองราวกับบุษราคัมผู้นั้นยิ่งดึงดูดให้คนมอง
ต้องหลงใหล จมูกโต้งเป็นสัน ริมฝีปากบางสีกะปิ หู ตา จมูก คิ้ว คาง
ทุกส่วนดูแล้วรับกันดีกับรูปหน้า เรียกได้ว่าหล่อสะบัดหาตัวจับได้ยากเลย
ทีเดียว

^๑แสง มีความหมายว่า กลัว เกรง เกร เกลียด

^๒ชิมเมอร์ (Shimmer) คือ เครื่องสำอางรูปแบบหนึ่งซึ่งช่วยให้บริเวณที่ทา
มีประกายแวววาวระยิบระยับ

ชายบนบัลลังก์สวมมงกุฎที่ทำจากทองคำแท้ประดับด้วยอัญมณีสีสวย แสดงถึงฐานะและอำนาจ เลื้อยเป็นเลื้อยแขนยาวผ่าหน้าสีข้าง ตัดเย็บจาก ผ้าไหม มีลวดลายปักด้วยด้ายทอง นุ่งผ้าม่วงแบบโบราณมีลวดลายอันประณีต ปลายผ้ามีชายรุ่ม และสวมปั้นเหน่งหัวทับทิมคาดเอว รองเท้าของเขาเป็น รองเท้าหุ้มส้นที่หัวโค้งเข้าหาตัว ทำจากหนังสัตว์และประดับอัญมณี เขา สวมใส่เครื่องประดับมากมาย ทั้งต่างหู สร้อยคอทองคำ กำไล และแหวน หลายวง ทั้งหมดล้วนแต่ทำหรือประดับด้วยอัญมณีราคาแพงทั้งสิ้น

ขวัญที่อึ้งไปครู่ใหญ่ ในที่สุดก็เอ่ยออกมาได้

“...คุณ...คุณเป็นเจ้าของรายการเวรตะไลช้อนกลองนี้ใช่ไหม เผลยมมา! ผมไม่เล่น ได้ยินไหมว่ากูไม่เล่นไว้!”

นายทหารคนหนึ่งซักดาบออกมาจากฝักแล้วกล่าวคำพรุสวาทออกมาทันที

“บังอาจนักกล้าก้าวล่วงอิริราช

อ้ายประหลาดท่านหาใช่เพื่อนเล่นเจ้า!”

ยักษ์อีกตนก้าวขึ้นมาพาลงแทรกต่อหน้าด้วยท่าทีโกรธเกรี้ยวไม่แพ้กัน

“ระวังเถิดหัวจะหายไม่มีเงา

นโรดมขอโปรดเผามันทั้งเป็น!”

“หา! ถ้ามแก่นี้จะให้เผาทั้งเป็นเลยเธอ! โหดไปรีเปล่า!”

ทว่าผู้สูงศักดิ์กลับเพียงแค่มือขวาที่สวมแหวนขึ้นเป็นการปราม เพชรน้ำงามดูบวบจนแทบจะทิ่มตาขวัญบอดได้

“อย่าเพิ่งร้อนใจเกินไปเลยเจ้าอรรด

การนี้หนักกับเขานักใช่แค่เจ้า

บรรณาการคนนี้อย่าดูเบา

หากขัดเกลาคงใช้งานได้ดี”

สุรเสียงของผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘ภูวไนย’ ‘อิริราช’ กับ ‘นโรดม’ และ บอกว่าตัวเองคือ ‘ภูมี’ หรือก็คือกษัตริย์ที่ตอบมาทำให้ยักษ์ที่ชื่อว่าอรรด คำนับแล้วถอยฉากไป ส่วนอีกตนก็เก็บดาบกลับเข้าฝักดังเดิม ขวัญที่ใจลั่น มือลั่นไปหมดเงยหน้ามองสบตากับคนบนบัลลังก์ เอ่ยถามเสียงแผ่วเครือ รวากับถามตัวเองมากกว่าถามใคร

“นี่...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน...”

ไม่มีใครตอบคำถามนั้น ในที่สุดขวัญก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาลุกขึ้นยืนพรวด

“ผมบอกแล้วนะว่าผมไม่เล่นด้วยอะ! ในเมื่อไม่ยอมเลิกผมก็จะหาทางออกไปเองละ! ลาก่อน พวกคนบ้า”

ว่าแล้วขวัญก็หันหลังใส่เกียร์หมาวิ่งหนีไปทางประตูห้องพระโรงทันที ทว่าวิ่งไปได้ไม่เท่าไร จู่ ๆ ทั้งร่างกายของเขาก็สูญเสียการควบคุม รวากับว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเขากอีกต่อไป ขวัญตัวแข็งเป็นหิน ขยับตัวไม่ได้แม้แต่หน่วย แม้แต่กลอกตายังทำไม่ได้ และที่น่าพิศวงกว่านั้นคือร่างของเขาลอยหรือกลับมายังจุดเดิมหน้าแท่นบัลลังก์ และคราวนี้ ขวัญกลับมาอยู่ในท่านั่งพับเพียบพนมสองมือหมอบไหว้ลงกับพื้นเหมือนท่าเข้าเฝ้าพระมหากษัตริย์สมัยก่อน!

โฮลีซิด...พ่อ!

สัมผัสทุกอย่างชัดเจนและบอกขวัญว่านี่คือเรื่องจริง ไม่ใช่แค่รายการโทรทัศน์หรือความฝันอย่างที่ขวัญอยากให้เป็น

ขวัญยังคงตัวแข็งที่ออยู่ ขยับก็ไม่ได้ พุดอะไรก็ไม่ได้ ได้แต่ค้างเป็นท่าเข้าเฝ้าอยู่แบบนั้น แล้วในที่สุดร่างสูงสง่าของผู้ที่อยู่บนบัลลังก์ก็ลุกขึ้นยืนตระหง่านเต็มความสูง และค่อย ๆ ก้าวลงมายืนอย่างทรงนองอาจตรงหน้าขวัญ ก่อนผู้นั้นจะคลายมนตร์ออกทำให้ขวัญสามารถขยับได้ในที่สุด

“...ท่าน...ท่านเป็นใครและเป็นอะไรกันแน่”

ลุ่มเสียงของขวัญสั่นเครือ ทั้ง ๆ ที่ชื่อขวัญแต่เขากำลังเสียขวัญทั้งหมดที่มี

ชายผู้นั้นยิ้มน้อย ๆ ในหน้า ดวงตาของเขาแวววาว สองมือโพล่หลังออกผายไหล่ผึ่ง บุคลิกงามสง่าน่ามอง เสียงทุ้มพราวอธิบายตัวเองตามที่ขวัญขอ

“นามของข้ามีว่าท้าวอครรชิต

องค์บพิตรผู้ปกปักเหล่ายักษ์

ครองนครลงการาธาณี

เพียงเท่านั้นคงตอบเจ้าได้หมดความ”

ขวัญที่ได้รับฟังอ้าปากค้าง ลิ่นแข็งโดยไม่ต้องถูกเวทมนตร์ เขาพูดอะไร
ไม่ออกอีกต่อไป

ขอโทษนะ...ก็ไม่อยากจะอ่อนแอพวกเปี้ยกหรือดูแย่แบบนี้หรอก
แต่ว่ามันไม่ไหวแล้วจริงๆ ขอเป็นลมอีกรอบก่อนนะ...

“...!!!”

ขวัญตื่นขึ้นมานอนเตียงในห้องนอนขนาดใหญ่มีหมอน มองไปรอบๆ
ก็เห็นรูปสลักต่างๆ และจิตรกรรมฝาผนังที่ถูกวาดและระบายสีเป็นรูปของยักษ์
และอสูรในป่าหิมพานต์ เตียงนอนที่ขวัญนอนอยู่ทำจากไม้สักทอง ฝ่าม่าน
ผ้าปูที่นอน และเครื่องนอนต่างๆ ก็ทำจากผ้าไหมปักทอง ให้ความรู้สึกนุ่ม
สบายและหรูหรา มีเครื่องประดับตกแต่งจากอัญมณีล้ำค่าชนิดต่างๆ เช่น
เพชรนิลจินดา ทับทิม มรกต และบุษราคัม ตามคานประตูดู ผึ้ง และ
ช่องหน้าต่างอย่างวิจิตร ขวัญสูดกลิ่นดอกไม้หอมที่อบอวลไปทั่วทั้งห้อง
เข้าปอด เขาตั้งสติอย่างรวดเร็วในทันที

ตอนนี้ขวัญไม่คิดว่าตัวเองฝันไปแล้ว แต่เขากำลังพยายามใช้มโนสำนึก
ทุกส่วนในร่างกายบังคับตัวเองให้เชื่อว่านี่คือเรื่องจริง ป้าตากับลัทธิตระหลาด
นั้นสั่งเวทย์เข้ามาเป็นบรรณาการเจ้าเมืองกรุงลงกา ใครจะไปเชื่อละว่าจะทำได้
จริงๆ ด้วย

ขวัญขยับตัวอย่างระแວดระวังทันทีเมื่อได้ยินเสียงประตูห้องถูกเปิดออก
ถอยกรูดจนชิดกับหัวเตียง แล้วก็พบกับท้าวอครรชิตอะไรนั่นที่ก้าวเข้ามา
แต่ว่าตอนนั้นบิภพหน้าของเขาไม่มีพลายยักษ์ และเขี้ยวทั้งสองก็เล็กลงไป
กว่าเดิมมาก เห็นทีว่าเขาจะสั่งการควบคุมปรับเปลี่ยนมันได้ ตอนนั้นดูเผินๆ
เขาก็คล้ายมนุษย์อยู่มากทีเดียว

อีกฝ่ายเดินเข้ามายืนไม่ไกลจากขอบเตียงที่ขวัญนอนอยู่นัก ร่างสูง
เอ่ยปาก

“ตื่นแล้วหรือบรรณาการของข้า
มาเถิดมาให้ข้าสอบอาการเสีย”

“หยะ ๆ ๆ...หยุด! หยุดนะ! หยุดตรงนั้นก่อนเลยท่าน เอ่อ

ท้าวอรรถชิต! อย่าเพิ่งเข้ามาใกล้ผม!”

ขวัญสวตากับดวงตาสีบุษราคัมตรงหน้า ยังคงมีท่าทางตื่นกลัว แล้วท้าวอรรถชิตก็เอ่ยปากอีกครั้งด้วยน้ำเสียงนุ่มพรวา

“เจ้าเดินทางข้ามภพมาคงอ่อนเพลีย ตอนนี้รู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่?”

“เอ๊ะ! อ้าว นี่ท่านพูดแบบปกติก็ได้หรือ ไม่จำเป็นต้องพูดเป็นกลอนอย่างเดียวใช่ไหม?”

อีกฝ่ายมองหน้าขวัญตาแทบไม่กะพริบ ก่อนจะตอบสั้นๆ เรียบๆ

“ยอมได้”

“งั้นหรือ...”

“แต่การจะพูดจาเยี่ยงนี้ต้องอาศัยความพยายามในการบังคับตัวเอง และไม่ได้พูดกันได้ทุกผู้ ส่วนใหญ่จักเป็นชนชั้นสูงที่ทำได้ แม้แต่ตัวข้าเองก็ถนัดพูดเป็นกลอนมากกว่า เราจะพูดผสมกันบ้าง แต่สนทนาด้วยบทกลอนเป็นหลัก”

“ชะ...เข้าใจแล้ว” ทำนองว่าต้องฝืนสำเนียงตัวเองสินะ

ดวงตาคมมองสำรวจร่างกายขวัญคล้ายสแกน

“อาการเจ้าเป็นอย่างไรบ้างแล้ว”

“...ก็...ดีขึ้นแล้วมั้ง” ขวัญเองก็ไม่แน่ใจตัวเองนัก

“มาให้ข้าตรวจเสียหน่อย”

“ยะ...อย่าเพิ่งเข้ามา!” ขวัญร้องดั่งลั่นเมื่ออีกฝ่ายจะทำท่าจะก้าวเข้ามาหา และโน้มตัวเข้ามาใกล้ “ผมโอเคแล้ว หมายถึงว่า ผมสบายดีแล้ว แต่ผมยังมีคำถามอีกมากมายที่อยากจะถามท่าน”

ท้าวอรรถชิตยอมถอยออกไป พลางพึงสะโพกซ้ายลงกับเส้าที่ปลายเตียง เขายกมือทั้งสองข้างขึ้นกอดอก

“จงว่ามาเถิด”

สมแล้วที่เป็นยักษ์ เพราะเล่นสูงจัดเสียจนขวัญต้องแหงนหน้ามองจนเมื่อยคอ คนในเมืองนี้มีแต่สูงใหญ่เกินสองร้อยเซนติเมตรกันทั้งนั้น เอ๊ย...ไม่สิ...ยักษ์ในเมืองนี้มีแต่สูงใหญ่กันทั้งนั้น ก็เป็นยักษ์นี่นะ จะตัวโตก็ถูกแล้ว ขวัญเป็นมนุษย์อยู่คนเดียวคงจะต้องตัวเล็กที่สุดโดยไม่ต้องสงสัย

“ผม...ถูกส่งมาเป็นบรรณาการของเจ้าเมืองกรุงลंगा ถึงผมจะไม่ได้ตั้งใจเรียนวรรณคดีไทยมากนัก แต่เจ้าเมืองกรุงลंगाก็คือทศกัณฐ์ไม่ใช่เหรอ ที่มีลิบหน้ายี่ลิบมืออะ แล้วท่านเป็นใคร ทำไม่ถึงมา เออ เป็นเจ้าเมืองกรุงลंगाได้ละ หรือนี้ไม่ใช่ลंगाเดียวกับที่ผมรู้จัก”

เป็นคราวทำวอครชิตเล็กคิ้วขมวขึ้น มองหน้าขวัญเหมือนมองหน้าคนที่สมองที่บที่สุด

“กาลเวลาผ่านผันมาขนาดนี้แล้ว จะไม่ให้มีการเปลี่ยนรัชกาลเลยรี ท่านปู่ทวดทศกัณฐ์ก็ถูกพระรามปลิดชีพไปนานนมแล้ว หลังจากนั้นก็เป็นท่านปู่ทวดพิเภกปกครองต่อ กรุงลंगाเองก็มีการเปลี่ยนรัชกาลเหมือนกับบนครที่ปกครองโดยกษัตริย์พระองค์อื่นๆ นั่นปะไร”

“อ้ออ้อ! แบบนี้นี่เอง เข้าใจละ!”

ขวัญทุบกำปั้นขบเข้ากับมือซ้ายของตน รู้สึกกระจ่างใจเหมือนกับแก้โจทย์คณิตศาสตร์ที่ยากมากๆ ได้สำเร็จ เขาถึงบางอ้อในที่สุด นั่นสินะ ขนาดประเทศไทยที่ขวัญเกิดและเติบโตอาศัยอยู่ยังมีการเปลี่ยนรัชกาล ผ่านมานานขนาดนี้แล้วกรุงลंगाก็ต้องมีการเปลี่ยนบัลลังก์เหมือนกันสิ รามเกียรติ์ถูกประพันธ์ขึ้นเพื่อความครบถ้วนตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๑ แล้วนี่

แปลว่า ทศกัณฐ์เป็นวงศ์บรรพบุรุษของทำวอครชิต และปัจจุบันยักษ์ตรงหน้าขวัญก็เป็นเจ้าเมืองที่ปกครองกรุงลंगाอยู่ พอป่าดงกับพวกประสาหมันทำพิธีสังเวยมาสั่งเวยเจ้าเมืองลंगाโดยไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน แทนที่เขาจะได้พบกับทศกัณฐ์ที่ตายไปนานแล้ว ก็เลยกลายเป็นว่าเขาต้องมาพบกับทำวอครชิตแทน

แต่ที่ไม่มีใครรู้ว่าเรื่องราวในกรุงลंगाหลังจากรามเกียรติ์จบเป็นอย่างไรก็เพราะว่าไม่มีกวีคนใดประพันธ์ต่อเป็นเรื่องเป็นราว แต่ถึงอย่างนั้น โลกในวรรณคดีนี้ก็ดำเนินต่อไปด้วยตัวของมันเอง...

“ตะ...แต่ถึงยังไง ท่าน...ท่านก็เป็นแค่ตัวละครในวรรณคดีอยู่ดีไม่ใช่เหรอ! เป็นแค่ลูกหลานของตัวละคร ก็แปลว่าเป็นตัวละครอยู่ดี แต่ผมเป็นคนจริงๆ นะ ทำไมเราถึงมาพบกันได้ ท่านก็น่าจะอยู่แค่ในหน้ากระดาษหรือสมุดข่อยอะไรแบบนี้สิ!”

เจ้าของดวงตาสีบุษราคัมทำตาดูใส่ขวัญทันที

“พูดจาไม่รีนหูเอาเสียเลย”

“ก็ท่านเป็นแค่ตัวละคร ขนาดพูดยังต้องพูดเป็นกลอน แล้วทำไมถึงมามีอำนาจควบคุมผมได้ เวทมนตร์นั้นนะมันของจริงชัดๆ”

“ตัวละครกระไร ข้าเป็นยักษ์ หาใช่ชายละเมิงละครที่เห็นไม่”

“ท่านไม่รู้ละสิว่าบรรพบุรุษของพวกท่านนะเป็นตัวละครในวรรณคดี ไม่ได้เป็นยักษ์จริง ๆ”

ทำวอครรชิตขมวดคิ้วเข้าหากัน กล่าวเสียงเข้ม “ถ้าไม่ได้เป็นยักษ์แล้วเจ้าเห็นข้าเป็นลิงหรือไร”

“โธ้ย ไม่ใช่อย่างนั้น” ขวัญไม่รู้จะอธิบายอย่างไรได้ เขารู้ลึกลับวดเคียรเวียนเกล้าไปหมด แล้วเจ้าผู้ครองนครลงกาก็เอ่ยตัดบทด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

“โลกนี้ยังมีอะไรที่ข้าและเจ้าไม่อาจเข้าใจอีกหลายอย่าง แลป่วยการที่จะขบคิด”

...ก็จริงอยู่ เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นตอนนี้ไม่มีเหตุผลทางวิทยาศาสตร์อะไรที่จะมารองรับและอธิบายได้ ถ้าขวัญได้กลับไปโลกมนุษย์ ไปแล้วให้ใครฟังเขาก็ต้องหาว่าขวัญบ้าตามป่าตอไปอีกคน เผลอๆ คงถูกส่งเข้าแอดมิตโรงพยาบาลตามกันไปติดๆ

“ตกลงเจ้ามนุษย์ เจ้ามีนามว่ากระไรกันแน่ ข้ายังไม่รู้เลย”

ขวัญกลืนน้ำลายลงท้องก่อนจะตอบ “ผม...ผมชื่อขวัญสรวง เรียกแค่ขวัญก็ได้ ท่านชื่อทำวอครรชิตใช่ไหม”

“ใช่ แต่จะเรียกสั้นๆ เพียงท่านชิตก็ได้” ทำวอครรชิตบอกนามของตนแบบล้าลองให้ขวัญได้รับรู้ ก่อนจะถามกลับ “เจ้าอายุเท่าไรกัน”

“สิบเก้าปี แต่จนจะยี่สิบแล้ว ท่านละ”

“ข้ามีอายุสองร้อยยี่สิบเอ็ดปี”

“หา! ทำไมท่านแก่ขนาดนี้” ขวัญร้องอย่างตกใจ มองคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า

ท่าทางก็ยิ่งหนุ่มแน่น ดูไม่แก่เลยแม้แต่น้อย ดูเหมือนอายุแค่สักยี่สิบปลายๆ เท่านั้นเอง ไอ้ตัวเลข ๒๒๑ นี่มันอะไรกัน

“แก่อะไร อายุของข้าถือว่ายังหนุ่มมากนัก บรรพบุรุษของข้าอย่าง ท่านทวดทศกัณฐ์นั้นอายุมากกว่าพันปี หรือท่านทวดกุมภกรรณก็มากกว่า เจ็ดร้อยปีเสียอีก แม้แต่วานรอย่างหนุมานก็มีอายุมากกว่าพันปี”

“วะ...วอต!”

ท้าวอครุชิตตอบขวัญพลางเดินมาทึ่งตัวลงนั่งบนเตียงเดียวกันกับ ที่เด็กหนุ่มกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ ขวัญรีบหยิบผ้าแพรขึ้นมาคลุมตัวจนถึงคอทันที

“นี่...นี่ท่านขึ้นมา นั่งบนเตียงผมทำไม”

ดวงตาสีบุษราคัมฉายแววขำขันกับท่าทางหวาดระแวงของขวัญ

“ใครบอกว่านี่คือเตียงของเจ้า นี่มันเตียงของข้าต่างหาก ห้องนี้ก็ ห้องบรรทมของข้า”

“...ก็ผมนอนอยู่นี่! แล้วท่านจะขึ้นมาทำไมล่ะ!”

“เห็นเจ้าทั้งแปดเสียงทั้งพูดจาพาทิได้เป็นฉาก ๆ เยี่ยงนี้ ข้าก็เห็น ว่า คงไม่ต้องพักผ่อนต่อไปนาน ๆ ดอก พ่อขวัญ เอาละ ในเมื่อเจ้าเด็กกว่า พี่มากมายนัก ต่อไปนี้พี่จะแทนตัวเองว่าพี่เซ่นนี้ก็แล้วกัน”

เจ้าเมืองกรุงลงกาสรุปเอาเองตามใจชอบโดยไม่ถามความเห็นขวัญ ดวงตาสีบุษราคัมมองจ้องเข้ามาในดวงตาสีดำของเขา แววตาของท้าวอครุชิต หรือท่านชิตนั้นคมราวกับมีดหอกที่แหลมคมที่สุด

“พี่เห็นควรว่าเจ้าคงจะแข็งแรงพอที่จะทำหน้าที่ของเจ้าได้แล้ว”

“...หนะ...หน้าที่อะไร ท่านพูดอะไร ผมไม่เข้าใจ”

ใบหน้าหล่อเหลาของยักษ์ผู้ครองนครลงกาประดับรอยยิ้มบาง

“เหตุใดโง่เง่าเจ้าต้องทำไขสือ”

“ทำไขสืออะไร ผมเปล่านะ ผมไม่รู้เลยจริงๆ”

ท้าวอครุชิตยิ้มหนักกว่าเก่าเสียจนดวงตาทั้งสองข้างโค้งลงเป็นรูป พระจันทร์เสี้ยว ใบหน้าหล่อเหลาที่เคยเรียบเฉยอยู่เสมอบัดนี้ดูกรุ้มกริม อย่างไม่บอกไม่ถูก ก่อนองค์ราชาแห่งยักษ์จะเฉลยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“หน้าที่ของบรรณาการทุกคนที่ถูกส่งมา ก็หน้าที่เมียอย่างไรเล่า”

บทที่ ๓ 'หน้าที่บรรณาการ'

“...!”

ขวัญได้ยืนดั่งนั้นก็ตกใจจนแทบจะตกจากเตียงหัวที่มพื้นตาย เขาไม่เคยถูกสอนสิ่งหรือตระเตรียมมาก่อนในชีวิตว่าจะต้องทำอะไรเมื่อตกมาเป็นบรรณาการของเจ้าเมืองกรุงลงกา ฉะนั้นหน้าที่เมียอะไรเขาไม่เคยรับรู้มาก่อน

แล้วทำวอครรชิตก็ไม่ปล่อยให้ขวัญได้ตั้งตัวไปมากกว่านั้น อีกฝ่ายคลานขึ้นมาบนเตียงเข้าใกล้เขาทุกทีๆ ใบหน้าของยักษ์หนุ่มดูที่นกระหายและจริงจังกับสิ่งที่ทำเป็นอย่างยิ่ง ขวัญใจสั้นจนขนาดกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่แบบนี้ยังแทบจะทรงตัวไว้ไม่ได้

“เดี๋ยว! เดี่ยวก่อนท่านชิต คุยกันก่อน! คุยกันก่อนนน!”

ไม่ร้องเปล่า ขวัญแทบจะจมตัวเองหายลงไปกับเตียงและพนักด้านหลังท่าทางของเขาทำให้ทำวอครรชิตยอมหยุดนั่งลงตรงกลางเตียง ดวงตาคู๋คมซ้อนมองเข้ามาในตาขวัญ เสียงของเขาแทบพร่า

“เจ้าชอบการคุยเรื่อกำหนดก่อนหรือ พี่ยอมทำให้ได้อยู่แล้ว”

“ไม่ใช่แบบนี้!” ขวัญร้องตะโกน สองแก้มขาวขึ้นสีจืดและแผ่รังสีความร้อนจำนวนมากออกมา

ไอ้ท่านชิต ไอ้ยักษ์ชikov จูๆ คิดไปว่าเขาชอบมีเดอร์ตีทอล์กก่อนมีเช็ทส์ได้ไงไวยยยย! แล้วไม่ต้องมาทำเสียงกระเส่าใส่เลย ไม่หลงกล!

“เรา...เรายังไม่รู้จั๊กมักคุ้นกันเลย อยู่ๆ จะมาทำแบบนี้มันไม่เร็วไปหรือท่าน ไช้ไหมล่ะ” ขวัญรีบหาทางเอาตัวรอด แต่ดูเหมือนเจ้าเมืองกรุงลงกาจะไม่เชื่อเหตุผลของเธอ อีกฝ่ายเพียงมีสีหน้าเฉยๆ

“ก็มีเห็นแปลกอันใด”

“แปลกดี แปลกเห็นๆ” ขวัญยืนยัน ยักยักหน้าหล่อจึงได้ถามเขากลับ “แปลกอย่างไร”

“...ก็...ก็คนเราเวลาจะอย่างงั้นๆ กันนะ มันก็ต้องพูดคุยกันมาพอสมควรอย่างน้อยก็รู้จักกันมาพักหนึ่ง ไม่ใช่ว่าจู่ๆ ก็เข้าเรื่องเลยปะ”

“เวลามีคนนำเสนอมาถวายตัวให้กษัตริย์ ก็ไม่ได้รู้จักกันมาก่อนดอกนะ”

“ก็แบบนี้มันไม่ถูกต้องไง มันควรจะต้องรู้จักกันก่อน เรียนรู้กันและกันมาประมาณหนึ่งอะไรแบบนี้”

ท้าวอครรชิตเลิกคิ้วขมวดขึ้น

“งั้นที่โลกของเจ้าจะต้องรู้จักสักก็มากน้อยละ ถึงจะเสพลังวาสกันได้”

ขวัญเห็นกับคำว่าเสพลังวาสจนแทบอยากจะป้าหมอนใส่คนพูด พูดออกมาได้หน้าตาเฉยเสียขนาดนั้น

ขวัญอีกอึก ไม่อยากจะบอกว่าจริงๆ โลกของเขาน่ะเจอกันครั้งเดียวแล้วพากันเข้าเรื่องเลยก็มีถมเถ แต่เพราะตอนนี้ขวัญต้องการเอาตัวรอดก็เลยต้องแกล้งไปเรื่อยๆ ก่อน

“ก็...ก็...เอ่อ...ก็นานจนกว่าจะมีใจชอบพอกันไงท่าน ถ้าไม่ชอบกันก็...ทำเรื่องอย่างนั้นกันไม่ได้หรอก” ขวัญเสียงสูง

“พ่มีเห็นว่าความรักชอบจะต้องสัมพันธ์กับเสนหา”

“ต้องสัมพันธ์ดี” ขวัญยืนยันหนักแน่น “สำหรับท่านชิต ผมไม่รู้ แต่สำหรับผมต้องชอบอีกฝ่ายก่อน”

ท้าวอครรชิตหรีตามองหน้าขวัญ คล้ายกำลังพิจารณาว่าสิ่งที่ขวัญพูดเป็นความจริงหรือความเท็จ ก่อนขวัญจะโพล่งถามออกไป

“นี่ท่านชอบผู้ชายด้วยกันหรือ”

“เข้าใจทั้งหมด”

“คือเป็นไปเช็กขวลหรือ”

คำศัพท์ไม่คุ้นหูทำให้ท้าวอครรชิตต้องขมวดหัวคิ้วเข้าหากัน ก่อนจะตอบ

“ข้าไม่รู้ว่โลกของเจ้าเป็นอย่างไร สำหรับโลกนี้ เรามิมากความเรื่องเพศเช่นนั้นดอก ทุกผู้จะเสนาหาต้องตาต้องใจใครก็ได้ มิได้ถือเป็นเรื่องผิดประหลาดใดทั้งสิ้น”

แปลว่า...เซิร์ฟ^๑ นี้ไม่เรื่องมากยึดติดเรื่องเพศเหมือนเซิร์ฟที่ขวัญจากมาลีนะ ดูเหมือนบรรดาตัวละครในวรรณคดีจะไม่มีข้อจำกัดเรื่องเพศ และไม่จู้จี้เรื่องทำนองนั้นเท่ามนุษย์จริง ๆ พอคิดย้อนไปแล้วเหมือนขวัญก็พอจำได้เลา ๆ ว่าในวรรณคดีไทยต่าง ๆ ก็มักจะแอบสอดแทรกความววยแบบเนียน ๆ อยู่เสมอ เช่น เรื่องอิเหนา เป็นต้น

ขวัญจำได้ว่ามีซีนประมาณพ้อแ่งแ่งอนระหว่างอิเหนา ลีละตรา และจรงกา นั่นก็คือจรงกาอุ้มลีละตราขึ้นมาหนึ่งตักแล้วกอดจูบลูบชมไปมา ทำให้อิเหนาหึงและอนจนจ้องภาพนั้นเซม็ง ลีละตราก็เลยจ้อโดยการรีบเข้ามากอดอิเหนา แต่กวีเขียนแบบให้แล้วแต่คนอ่านจะตีความตามจินตนาการ บ้างก็ว่าอิเหนารักนางบุษยามาก จนแม้แต่น้องชายของบุษยาอย่างลีละตราจะไปใกล้ชิดชายอื่นก็ไม่ได้ พานหึงหวงไปหมด ก็แล้วแต่จะว่ากันไป

อ้อ แต่เป็นอย่างนี้ก็ตีเหมือนกันนะ ทำให้เป็นเรื่องปกติกันตั้งแต่แรกไปเลย จะได้ไม่ต้องมาวุ่นวายจัดระเบียบสังคมหรือทำความเข้าใจกันใภายหลัง

...แต่มันจะไม่ดีก็ตรงที่ท้าวอครรชิตจะพยายามจับเขาทำเมียเนียแหละ!

“พี่ชอถามเจ้าบ้าง”

“วะ...ว่ายังไง”

“แล้วต้องใช้เวลาานเท่าใดเจ้าถึงจะชอบพี่”

“...อันนั้นจะไปรู้ได้ยังไงกันล่ะ ของแบบนี้มันกะเกณฑ์กันได้ง่าย ๆ ที่ไหน”

^๑ เซิร์ฟ เป็นภาษาเกม มาจากคำว่า เซิร์ฟเวอร์ (Server) ถูกนำมาใช้เป็นภาษาพูดในความหมายว่ากลุ่มหรือโซน

ขวัญเกิดขัดเขินขึ้นมาเมื่อถูกยิงคำถามประเภทนี้ใส่ตื้อ ๆ แถมทำวอครรชิตยังถามคำถามนั้นด้วยสีหน้าเรียบ ๆ อีกต่างหาก ไม่ได้รู้เลยว่าคำถามนั้นทำให้ขวัญรู้สึกปั่นป่วนในช่องท้องขึ้นมา ยักษ์หนุ่มมองจ้องเข้ามาในดวงตาของขวัญเหม็ง

“จักต้องชอบกันก่อนเท่านั้นไซ้ใหม่ เจ้าจึงจักทำหน้าที่เมียได้”

“...ไซ้ ๆ ตามนั้นแหละ ถ้าชอบแล้วก็จะทำให้แน่นอน” ขวัญรู้สึกเบาใจลงเล็กน้อยเมื่อดูเหมือนว่าเขาจะทำให้อีกฝ่ายคล้อยตามเหตุผลได้

“เสียเวลา”

“อ้าว!”

“เจ้าเป็นบรรณาการ ถูกส่งมาก็ต้องทำหน้าที่ จะมาต่อรองกระไรให้มากความ”

“เฮ้ย ไหงเป็นแบบนี้ล่ะ”

“เจ้ายังไม่เคยผ่านมือชายใดไซ้หรือไม่”

“ก็ไซ้ล่ะสิ!”

“มิต้องห่วง ครั้งแรกของเจ้า พี่จะทำให้เป็นอย่างดี”

ว่าแล้วยักษ์หนุ่มก็คลานเข้าไปประชิดร่างที่เล็กกว่าของขวัญ มือหนาเลิกผ้าแพรสีเงินที่ขวัญใช้คลุมตัวอยู่ออก ก่อนจะก้มหน้าลงต่ำ ประกบริมฝีปากจุมพิตที่หัวเข่าข้างขวาผ่านเนื้อผ้ายีนเสียงดังจับอย่างไม่มีถ้อยศักดิ์ของตัว

“ทะ...ท่านชิต! ท่านมาจับหัวเข่าผมทำไม!” ขวัญตะเบ็งเสียงดังก้องห้อง ร้อนวูบวาบไปทั้งหน้าทั้งตัวกับการกระทำนั้น

“มิชอบรี หรือชอบแบบนี้”

เสียงแหบพร่าว่า แล้วจุมกโด่ง ๆ ก็หอมลงมาบนมือของขวัญทันที เด็กหนุ่มลมหายใจปั่นป่วนเหมือนจะหายใจไม่ทัน ใบหน้าขึ้นสีแดงก่ำ หัวใจเต้นกระหน่ำเป็นกลองรบ ขวัญรู้สึกเหมือนจะหน้ามืด

ไ้อัยักษ์บ้า มาหอมมือกันเหี้ยนะ!

แล้วซ่อนตามองกันแบบนี้ทำไม รู้ใหม่...ว่ามันหล่ออออ

“หรือเจ้าชอบแบบรุนแรง พี่ทำได้นะ”

“ไม่ใช่!”

ขวัญหลับตาปีเมื่อริมฝีปากสีกะปิเลื่อนขึ้นมาประทับจูบลงตรงชอกคอของเขา ลมหายใจร้อนๆ ของยักษ์หนุ่มที่รินรดลงมาทำเอาขวัญแทบสติหลุด ภายนอกกายจนหนาวเสียว เด็กหนุ่มขนลุกเกรียว สยิวไปทั้งตัว เขาตัวลั่นตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เหมือนหัวใจจะระเบิดเป็นเสี่ยงๆ สองมือพยายามดันแผ่นอกหนาของคนที่เข้ามาทาบทับตนพร้อมขยับปากรุกขยับไปมาเบาๆ บนลำคอของเขาให้ออกไป ปากก็พร่าพูดไปด้วย

“เดี๋ยวก่อน ท่านชิต อ๊ะ อ้อ เดี๋ยวก่อน”

ขวัญซังก้างตัวเองเหมือนกันว่าตกลงเขาจะปฏิเสธหรือจะตรงกันแน่ แต่ทว่าสุดท้ายเขาก็รวบรวมสติได้สำเร็จแล้วตะโกนออกไปเสียงดัง

“หะ...ท่านทำแบบนี้ไม่ถูกต้องนะท่านชิต!”

คำพูดของขวัญทำให้ลัมผัสที่คิบบคลานเข้ามารุกเร้าหยุดลงทันใด ใบหน้าหล่อเหลาคมคายเงยหน้าขึ้นมามองเขาอย่างฉงน

“ไม่ถูกต้องอันใดกัน”

“ก็...ก็ผมยังไม่อายุสี่สิบเต็มดี ตามกฎหมายผมจะพ้นจากการเป็นผู้เยาว์ก็ต่อเมื่ออายุครบสี่สิบปีบริบูรณ์เท่านั้น เนี่ย นับนิ้วแล้วยังเหลืออีกตั้งพักหนึ่ง ผมยังไม่บรรลุนิติภาวะจะทำอะไรก็ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองก่อน เพราะงั้นท่านมาทำแบบนี้กับผมไม่ได้!”

ขวัญพูดรวดเร็ว เขาคิดว่ามันจะเป็นการกระทำที่โง่งมเป็นอย่างมาก หากเขาพยายามใช้กำลังขัดขืนหรือทำร้ายท่านชิต เพราะแค่ขนาดตัวก็ห่างกันหลายโยชน์แล้ว เรื่องพละกำลังคงไม่ต้องพูดถึง ไหนอีกฝ่ายจะมีคาถาอาคมอีก ขวัญสู้อย่างไรก็ไม่มีความจะชนะยักษ์ที่ตัวใหญ่และแรงเยอะกว่า เพราะฉะนั้นก็ต้องใช้ปากเป็นเอกลักษณ์เป็นโทนี่แหละเอาตัวรอด

ยักษ์หนุ่มขมวดคิ้วสีอ่อนที่เรียงเป็นระเบียบเข้าหากัน สองมือยังคงค้ำอยู่ข้างกายขวัญทั้งสองด้าน แต่ดูเหมือนว่าอารมณ์กำหนดของยักษ์หนุ่มจะเหือดแห้งลงไปบ้างแล้ว

“พูดจาเลื่อนเปื้อนอันใดกัน ฟังมิเห็นรู้ความสกนดิ”

“ที่กรุงลงกาไม่มีกฎหมายเรื่องผู้เยาว์หรือบรรลุนิติภาวะหรือ ต้องมีดี”

“ไม่มี เมืองของพี่อายุสิบสี่ก็มีตัวกันได้แล้ว”

“บ้า! สิบสี่เนี่ยนะ โคตรจะเด็ก”

“ใช่สิ พี่จะปดเจ้าเพื่ออะไร”

“ตะ...แต่ถึงยังไงตามกฎหมายบ้านเมืองผมนะไม่ได้! ถึงผมจะพลัดมา
ที่นี้ แต่ผมก็ยังเป็นประชาชนของบ้านเมืองผมอยู่” ขวัญเถียงคอบเป็นเอ็นไม่สน
เรื่องจริงเรื่องเท็จ ทว่าทำวอครรชิตไม่แยแส

“เจ้ามาอยู่บ้านเมืองของพี่ก็ต้องทำตามกฎพี่ พี่ไม่สนกฎเกณฑ์อันใด
ในโลกของเจ้าหรือก ฌ ที่แห่งนี้พี่เป็นใหญ่”

“แต่แบบ...คือผมเนี่ย...เหนื่อยเหนื่อยอะท่านชิต” ขวัญลากเสียงยาว
“ทั้งตกน้ำตกท่า ไหนจะอะไรต่อมิอะไรอีกตั้งเยอะ ปวดไปหมดเลย นี่เพิ่ง
วันแรกของผมเองนะ อย่างน้อยให้ผมพักก่อนได้ไหมละ”

ดูเหมือนเหตุผลนี้จะเป็นเหตุผลที่ทำให้ราชันแห่งยักษ์รับฟังมากที่สุด
หลังจากทั้งคู่จ้องตากันอยู่ครู่ใหญ่ ท้าวอครรชิตก็ยอมกระเถิบออกจากร่าง
ของขวัญแต่โดยดี

“ก็เป็นจริงดังเจ้าว่า เดินทางข้ามภพมาย่อมอ่อนเพลียนัก”

“ใช่ๆๆ เนี่ย ผมเพลียมากเลย แถมเป็นลมไปสองสามรอบ ยังไง
วันนี้ก็ไม่ไหวหรอก”

“เอาเถอะ พี่ก็ไม่นิยมบังคับขึ้นใจผู้ที่ไม่เต็มใจ หากวันนี้เจ้ายังไม่พร้อม
พี่ยอมรอได้”

ขวัญแทบจะลุกขึ้นร่ำอย่างโล่งอกที่อย่างน้อยก็รอดพ้นแล้ว ท้าว
อครรชิตลุกขึ้นยืนเต็มความสูงบนพื้น ก้มหยิบผ้าแพรผืนเดิมมาห่มทับร่าง
ขวัญให้

“พี่จะให้เจ้าพักผ่อนตามสบาย จนกว่าเจ้าจุกพร้อมก็แล้วกัน”

“ขอบคุณครับ” ขวัญยกสองมือขึ้นไหว้อีกฝ่ายในระดับสายตาราวกับ
เป็นนักมวย

“หากต้องการอันใดก็ให้ส่งเสียงเรียกบ้าง พี่จักสั่งให้พวกมันคอยทำ
อยู่ข้างนอกห้อง พี่คัดมาแล้วว่าบ่าวพวกนี้สนทนาแบบไม่เป็นกลอนได้”

ขวัญพยักหน้าหงึกหงัก “งั้นผมนอนต่อเลยนะ ง่วงง่วง ครอก”

ว่าแล้วเด็กหนุ่มก็หลับตาปี เลื่อนกายลงวางศีรษะลงบนหมอน ทำเป็นนอนหลับในทันทีทั้งที่หัวใจยังเต้นไม่เป็นลำดับ

ขวัญเหมือนได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอเบาๆ จากยักษ์หนุ่ม อีกฝ่ายมองดูเขาอยู่ครู่หนึ่ง เอานิ้วชี้เรียวยาวมาเขี่ยพวงแก้มของเขาไม่แรงไม่เบาอย่างหยอกเอน ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปนอกห้องในที่สุด ขวัญรอให้แน่ใจจนกระทั่งได้ยินเสียงประตูปิดถึงได้ลุกขึ้นมาวิ่งหนีไปยังประตูห้องบรรทมแล้วแอบหุฟง โอเค ยักษ์นั่นไปแล้วจริงๆ

ขวัญแอบแง้มประตูออกเป็นช่องเล็กๆ เพื่อส่องดู แล้วก็พบกับป้ายักษ์สาวๆ ที่นั่งพับเพียบก้มหน้าคอยท่าเขาอยู่หน้าห้องถึงสองนาง ไหนจะมีทหารยามยืนตระหง่านคอยอารักขาอย่างแข็งขันอยู่ข้างบานประตูขนาดซ้ายขวาก็ เขาเลยรีบปิดประตูหนีเมื่อไม่เห็นหนทางที่จะหนีไปไหนได้

เออละ ตอนนี่ขวัญมีภารกิจเร่งด่วนเข้ามาในชีวิต คือต้องเอาตัวรอดจากการจะถูกยักษ์ซี้ก้อจับทำเมีย

และหาทางกลับโลกตัวเองให้ได้!

บทที่ ๔ 'ชีวิตใหม่ในวรรณคดี'

ขวัญตั้งมั่นว่าจะไม่ยอมตายอยู่ที่กรุงลงกาเป็นอันขาด หัวเด็ดตีนขาด เขาก็จะกลับโลกมนุษย์ และต้องเป็นเซิร์ฟที่ตัวเองจากมาด้วย ก็มันเรื่องอะไรกันล่ะที่เขาต้องมาใช้ชีวิตที่เขาไม่ได้เลือก อยู่ในที่ที่ไม่อยากอยู่ แต่โดนยัยป่าดาตัวแสบมัดมือชกส่งข้ามมิติมาแบบนี้

อย่าให้กลับไปได้เชียวนะ ขวัญไม่สนแล้วว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ จะจัดการให้จ้งหนับเลย

ขวัญอยู่ในห้องบรรทมของท้าวอครรชิตได้ไม่เท่าไร จู่ๆ ก็มีป้ายักษ์สาวเข้ามาโดยที่เขาไม่ได้เรียก พร้อมกับเรียนแจ้งดังนี้

“จอมราชันได้จัดสรรห้องให้ใหม่

ขอเรียนท่านตามไปเพื่อลโฉม”

นางชะงักไปเมื่อกำลังจะร้ายคำต่อเป็นร้อยกรองให้จบบท แต่แล้วก็รีบเปลี่ยนเป็นคำพูดแบบธรรมดาอย่างที่ขวัญคุ้นชิน

“ท่านชิตได้จัดสรรห้องใหม่ให้ท่านขวัญเสร็จแล้วเจ้าค่ะ ขอเชิญท่านขวัญไปพักผ่อนที่ห้องนั้นเถิด”

สรุปก็คือขวัญไม่ต้องนอนห้องเดียวกับท้าวอครรชิต เขามีห้องนอนแยกไปอีกห้องแต่ก็ยังอยู่ในเขตพระราชฐานชั้นในของปราสาทลงกา ขวัญคลั่งคล้ายคลั่งคลาว่าในรามเกียรติ์ มเหสีอย่างนางกาลอัคคีและนางมณฑิมา รวมไปถึงนางสนมต่างๆ ก็ไม่ได้นอนห้องเดียวกับทศกัณฐ์เหมือนกัน ทุกตน

ต่างก็มีห้องแยกของตัวเองทั้งสิ้น

ทั้งสองคนพาขวัญไปอาบน้ำ และนำชุดนอนชุดใหม่มาให้สวม คืนแรกในกรุงลงกา ขวัญได้นอนในห้องโอ่อ่าที่ถูกตกแต่งอย่างงดงามด้วยของมีค่า และมีจิตรกรรมฝาผนังอันวิจิตร แม้มันจะไม่อลังการเท่าห้องบรรทมของท้าวอครุชิต แต่ก็ถือว่าดีเยี่ยมมาก ทั้งสะอาดสะอาดอัน หุหุหุ และ สะดวกสบาย ดีงามกว่าห้องนอนที่บ้านของขวัญเสียอีก บ่าวยักษ์สาวสองตนนอนบนพื้นห่างไปจากเตียงของเขา นอนกันเงียบมาราวกับไม่มีตัวตน ขวัญไม่ชินเอาเสียเลย

นี่เขากลายเป็นนางในวรรณคดีที่ต้องมีบ่าวมานอนเฝ้าคอยปรนนิบัติรับใช้ไปเสียแล้วหรือ

แต่ถึงอย่างนั้นด้วยความอ่อนเพลียก็ทำให้ขวัญนอนหลับสนิททั้งที่ยังไม่คุ้นชินกับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ พอตอนเช้าบ่าวยักษ์สาวตนหนึ่งก็มาปลุกเขาด้วยเสียงแผ่วเบา แล้วพาเดินไปยังโต๊ะไม้ตัวหนึ่งที่ตั้งอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล มีอ่างเคลือบทรงกลมขนาดใหญ่ที่มีลวดลายดอกไม้้งดงามกระจุกกระจิกมีนารักแซมด้วยใบสีเขียวถูกวาดตกแต่งรอบ ๆ วางอยู่บนโต๊ะนั้น ข้าง ๆ กันมีคนโทใสที่บรรจุน้ำสะอาดใสอยู่เกือบเต็ม บนผิวน้ำมีกลีบดอกไม้ลอยอยู่อย่างน่าชม

“เชิญท่านขวัญล้างหน้าเจ้าค่ะ”

ขวัญพอจะรู้ว่าต้องทำอะไร เขาเทน้ำจากคนโทใสมือข้างหนึ่งแล้ว วิกน้ำล้างหน้า ความเย็นของสายน้ำและกลิ่นหอมของดอกไม้ต่าง ๆ พาให้รู้สึกสดชื่นตื่นตัว จากนั้นบ่าวนางหนึ่งก็ส่งกิ่งช่อยามาให้ขวัญใช้สีฟัน และพาไปเข้าห้องน้ำทำธุระส่วนตัว ขวัญทั้งมากที่โลกนี้ก็มีชักโครกกับเขาด้วย ถึงจะไม่มีน้ำประปาหรือไฟฟ้าใช้ก็ตาม แต่ชักโครกก็มีระบบจัดการสิ่งปฏิกูลเป็นอย่างดี ดูเหมือนว่าจะเป็นระบบเวทมนตร์ที่ทำให้หลังเสร็จธุระแล้วมันก็อันตรายหายวับไปเลย กาลเวลาผ่านไปหลายปีติดต่อกันวรรณคดีก็พัฒนาไปข้างหน้าเหมือนกัน แต่พัฒนาคนละแบบกับโลกที่ขวัญจากมา ต้องยอมรับว่าการมีชักโครกดี ๆ ลดความกังวลของขวัญไปได้มากทีเดียว

ขวัญมองทั้งสองนางก็รู้ว่าต้องมีอายุมากกว่าเขาอย่างไม่ต้องสงสัย

พวกนางอยู่ในชุดผ้าแถบคาดอกสีนวลตาและนุ่งผ้าถุงลายเรียบ ๆ บนใบหน้ามีปลายักษ์และเขี้ยวทั้งสองข้างชัดเจน ทั้งคู่มิเรือนผมสีดำขลับ ตนหนึ่งมวยผมเป็นทรงสูงและเสียบดอกไม้เอาไว้ ส่วนอีกตนปล่อยผมยาวสลวย

“ขอบคุณพวกพี่ ๆ มากเลยนะที่ช่วยเหลือขวัญ ว่าแต่ชื่ออะไรกันบ้างเธอ ขวัญจะได้เรียกถูก”

“นามของข้าคือจารย์ ส่วนนามของนางคือเบญญาเจ้าค่ะ” ยักษ์สาวตนที่มวยผมสูงตอบ

ขวัญพยักหน้ารับ จดจำชื่อของทั้งสองเอาไว้ให้ขึ้นใจ เพราะดูท่าจะต้องอยู่กันไปอีกพักใหญ่ อย่างน้อยก็จนกว่าขวัญจะหาทางกลับโลกได้อีกอย่างทั้งสองนางก็ดูไม่มีพิษไม่มีภัย และคงจะช่วยเหลือขวัญให้ใช้ชีวิตที่นี่ได้สะดวกสบายขึ้น

ขวัญนั่งลงบนเตียงนอนของตัวเองในชุดนอนตัวเดิมกับเมื่อคืน ไม่ทันจะได้คิดอะไรทั้งสิ้น จู่ ๆ ก็มีเสียงประกาศดังลั่นของทหารยามหน้าห้องที่ทำนางจารย์กับนางเบญญารีบยกตัวลงไปนั่งพับเพียบกับพื้นแทบไม่ทัน

“พระราชของขวัญหล้าเสด็จแล้ว

ผุดผ่องแผ้วเปริตด้วยรัศมี

จงเจียมตัวก้มหัวไว้ให้ดี

อย่าให้ภูบดินีกรำคาญ”

เอ๊ย แค่จะมาปรากฏตัวต้องโดนอวยยศขนาดนี้เลยเธอเนี่ย

ขวัญจะบ้า...

แล้วประตูห้องนอนของขวัญก็ถูกเปิดออก ร่างสูงใหญ่น่าเกรงขามมากด้วยบาร์มีตามที่ถูกอวยก้าวเข้ามา คราวนี้ท้าวอครรชิตไม่ได้เก็บปลายักษ์บนใบหน้าเหกเช่นเมื่อก่อน แต่ปล่อยให้มันปรากฏอยู่เต็มที่ร่วมกับเขี้ยวสวยทั้งสองข้าง นางจารย์กับนางเบญญารีบก้มกราบลงไปบนพื้น ส่วนขวัญยังนั่งเซ่ออยู่ที่เดิมไม่ไหวติงราวกับเป็นหุ่นปั้น สองตามองตรงไปยังผู้มาเยือนแล้วสุรเสียงนุ่มพรัาก็เอ่ยถามเขา

“เมื่อคืนเป็นอย่างไรบ้าง นอนหลับสบายหรือไม่ พ่อขวัญ”

“สบายดีครับ” ขวัญตอบตามจริง

ดวงตาสีบุษราคัมมองขวัญหัวจรดเท้า สายตานั้นชวนให้ใจสั่นแปลกๆ ขวัญเลยรีบยกสองขาขึ้นมากอดเข้าแนบออกอย่างระวังภัย เด็กหนุ่มรู้สึกเหมือนจะเห็นมุมปากของอีกฝ่ายยกขึ้นน้อยๆ อย่างขบขัน ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว แล้วสุรเสียงของเจ้าผู้ครองนครลงมาก็ถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปากได้รูปสวยอีกครั้ง

“ประเดี๋ยวจะมีช่างมาวัดตัวเจ้าเพื่อตัดเสื้อผ้าให้ใหม่ เสื้อผ้าที่เจ้าสวมมามีเหมาะสมจะนุ่งห่มที่นี่ดอก”

ขวัญพยักหน้ารับช้าๆ แนนอนว่าเห็นด้วยล้านเปอร์เซ็นต์ อีกอย่างชุดนั้นก็เ็นามากเพราะจมลงไปใต้น้ำตั้งนาน ดีแค่ไหนที่สมบุกสมบันถึงขนาดนั้นแล้วมันยังไม่ขาด

ขวัญไม่ทันจะได้ตอบอะไร ท้องของเขาก็เกิดร้องโครกครากออกมาดังลั่นให้เป็นที่น่าอับอาย ขวัญรีบยกมือข้างหนึ่งขึ้นลูบท้อง ยิ้มเหี้ยๆ

“ผมหิว เมื่อวานก็ยังไม่ได้อะไรเลย ขอกินข้าวก่อนได้ไหม”

“พี่ก็จะมาพาเจ้าไปรับอาหารเช้านั้นแหละ เช่นนั้นก็ไปด้วยกันเถิด”

“ผมไปในชุดนอนได้ใช่ไหม” ขวัญถามแบบไม่ค่อยแน่ใจนัก เพราะคิดว่ามารยาทการรับประทานอาหารในพระราชวังแบบนี้ไม่ควรจะสวมชุดนอนเดินไปเดินมานอกห้อง ดูอย่างท้าวอัครราชิตตรงหน้าเขาสิ อยู่ในอาภรณ์อย่างดีไม่แพ้เมื่อวาน เครื่องประดับหรือก็จัดเต็ม ทำเอาขวัญดูจิตสุดๆ ไปเลย

องค์ราชาหันไปออกคำสั่งบ่าวทนต์ด้วยน้ำเสียงเข้ม

“จงแต่งกายให้พ่อขวัญใหม่เดี๋ยวนี้

ให้ดูดีอย่าเสื่อมเสียมาถึงข้า

แม่น้าหากออกมาไม่งามตา

จะเสียนคาพวกเจ้าสุดกำลัง”

โอ๊ย อะไรเนี่ย ดูเหลือเกินพ่อคุณ

ขวัญมองหน้าอีกฝ่ายพลางพยายามคิดว่าจะมีใครในโลกที่ขมวดคิ้วได้หล่อเท่านี้อีกไหม แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก ต้องยอมรับว่าท่านชิตนี่แอบกร้าวใจอยู่ไม่น้อย

ทั้งสองนางรีบรับคำว่าเพคะ จากนั้นกษัตริย์ของกรุงลγκαจึงได้หมุนตัวเอาสองมือโพล่หลังเดินออกไป ตามด้วยนางกำนัลที่ติดตามมาตั้งแต่นั้น เมื่อออกไปกันหมดแล้ว นางจารย์กับนางเบญญาภิเษงเข้ามาเปลี่ยนชุดให้ขวัญอย่างรวดเร็ว ขวัญยืนเป็นตุ๊กตาให้พวกนางสวมเสื้อผ้าให้ ใช้เวลาพักหนึ่งก็สวมเสร็จเรียบร้อย

ชุดนี้ไม่พอดีตัวเท่าใดนัก เห็นได้ชัดว่ามันใหญ่กว่าตัวเขา แม้ไม่ถึงกับหลวมโพรกแต่ก็ไม่ส่งเสริมหุ่น ขวัญหวังว่าพี่จารย์กับพี่เบญญาจะไม่ถูกเยียนเพราะมันไม่ใช่ความผิดของยักษ์สาวสองตนนั้นแน่แต่เน็ดเดียว

หลังแต่งตัวเสร็จ ขวัญก็ออกไปนอกห้องนอนของตัวเองเพื่อไปยังห้องเสวย เขาไม่รู้ทิศรู้ทางแม้แต่แต่ห้องและปราสาทราชวังแห่งนี้ก็ใหญ่โตเป็นอันมาก โชคดีว่ามีปวสาวสองตนคอยกระซิบบอกทางทำให้ขวัญสามารถเดินมาได้ถูก แล้วเขาก็พบกับท้าวอครรชิตที่นั่งคอยอยู่ก่อนตรงหัวโຕະเสวย

ขวัญนั่งลงยังเก้าอี้ข้างองค์ราชาที่ถูกตระเตรียมไว้ให้เขา เท่ากับว่าทั้งคู่นั่งเป็นมุมฉากระหว่างกัน ยักษ์หนุ่มมองขวัญอย่างพิจารณาตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วจึงวางแก้วน้ำในมือลง ก่อนจะเอ่ยปากพูด

“พี่ต้องขอให้เจ้าสวมเสื้อผ้าของผู้อื่นไปก่อน เมื่อรับประทานอาหารเสร็จข้างเสื่อก็จงงักมาถึงพอดี ครบสิบวันเจ้าจึงจะได้รับเสื้อผ้าของตัวเอง”

ขวัญไม่มีแพลนจะอยู่ที่นี้นานถึงสิบวัน เขาตั้งใจจะหาทางกลับโลกให้เร็วที่สุด แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งที่ขวัญทำกลับเป็นการพยักหน้ารับอย่างว่าง่ายเพื่อไม่ให้ใครล่วงรู้แผนลับในใจ

ขวัญยกแก้วน้ำขึ้นจิบแก้กระหาย ดวงตามองไปยังจานอาหารหลากหลายเบื่องหน้า อาหารในกรุงลγκαหน้าตาแปลกตาอย่างที่ขวัญไม่เคยเห็นมาก่อน เพราะเป็นเมืองยักษ์ส่วนใหญ่จึงเน้นเป็นเนื้อสัตว์หนัก ๆ ทั้งนี้มีเนื้อแปลก ๆ สำหรับขวัญอย่างเนื้อจระเข้ด้วย แต่ละจวนก็ขนาดใหญ่โตมโหฬาร

ตอนแรกขวัญนึกว่าจะต้องใช้มือเปิบข้าว แต่กลับกลายเป็นว่าที่กรุงลγκαก็มีช้อนส้อมและมีดกับเขาเหมือนกัน แบบนี้ค่อยดีหน่อย

ขวัญรอให้ท้าวอครรชิตเริ่มรับประทานก่อน จึงได้กล้าตัดคำแรกเข้าปาก

บ้าง รสชาติของมันอร่อยเด็ดจนขวัญถึงกับตาโต ไป ๆ มา ๆ ก็ไม่อาจหยุดการกินได้ง่าย ๆ เด็กหนุ่มที่หิวโซมาตั้งแต่เมื่อวานกินเสียจนพุงกาง

หลังจากรับประทานอาหารเข้าเสร็จ ขวัญที่อึ้งจนจุกแทบกระดิกตัวไม่ไหวก็ถูกอัญเชิญให้กลับไปพักผ่อนที่ห้องส่วนตัว เพราะว่ามีช่างเลื้อเข้ามาวัดตัวตัดชุดให้เขา ช่างนำผ้ามาให้ขวัญเลือกหลายชนิดและหลายสีจนขวัญตาลายไปหมด ชื่อสีหลายสีขวัญไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยในชีวิต เช่น สีหงสบาท^๑ สีรงทอง^๒ สีมอคราม^๓ สีชาติทรคุณไทย^๔ อย่างนี้เป็นต้น และเพราะเลือกไม่เป็นขวัญเลยให้นางจรรย์กับนางเบญญาช่วยเลือกให้

“สีสังข์^๕ ขับผิวของท่านขวัญดีนะเจ้าคะ จะทำให้ผิวผ่องราวต้องแสงจันทร์เลยเจ้าคะ” นางเบญญาแนะนำ

“ผ้าลายนี้ก็เหมาะกับท่านขวัญมากเจ้าคะ” นางจรรย์พูดต่อ

“เอ้อ พวกพี่เลือกเลย ขวัญยังงี้ก็ได้หมดแหละ” เพราะเขาไม่ได้กะว่าจะได้ใส่ชุดพวกนี้อยู่แล้ว ขวัญคงไม่โซคร้ายติดอยู่ที่นี้นานถึงสิบวันหรอกน่า

การวัดตัวและเลือกผ้าใช้เวลาอยู่แทบทั้งครึ่งเช้า ในที่สุดช่างตัดเสื้อก็ขอตัวกลับไป แล้วจู่ ๆ ก็มีทหารยามมากระซิบบอกอะไรบางอย่างกับบ่าวรับใช้ของขวัญ พวกนางพยักหน้า ก่อนจะมาเรียนขวัญให้ทราบสั้น ๆ

“ท่านซิดขอเชิญท่านขวัญไปที่สวนพรรณาเจ้าคะ”

นั่นไม่ใช่คำถามที่ขวัญมีทางเลือกจะปฏิเสธ อย่างไรก็ตามก็ต้องไปเท่านั้น ขวัญเดินทางมาถึงสวนดอกไม้ที่นางเบญญาเรียกว่าสวนพรรณา หรือสวนพรรณพิลาส บางตนก็เรียกว่าอุทยาน มันเป็นสวนขนาดใหญ่ที่ล้อมรอบปราสาทนี้อีกที ดูเหมือนว่าจะใช้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของกษัตริย์มานาน

^๑ สีแดงปนเหลือง คล้ายกับสีของเท้าหงส์

^๒ สีเหลืองสด เหมือนสีของยางจากต้นรงทอง

^๓ สีครามอ่อน

^๔ สีน้ำตาลแดง คล้ายกับสีของดินแดง

^๕ สีขาวนวล หรือสีข้าง

ตั้งแต่สมัยทศกัณฐ์แล้ว ชาวญมมองตรงไปก็เห็นร่างสูงขององค์ราชาที่กำลังทอดสายตามองดอกไม้หน้านาพรรณอยู่ มีนางกำนัลสี่ตนนั่งยอบตัวอยู่ไม่ไกลจากองค์ษัตริย์ พร้อมปรนนิบัติรับใช้ทุกเวลาหากถูกเรียก

ตอนที่เดินมาถึง ดอกไม้ที่ดอกไม้ใหญ่ยักษ์เสียดจนขวัญตกใจ รวากับกลีบดอกพวกนั้นจะกินคนได้ (แต่นางจารียัยว่ามันไม่กินแน่นอน) แต่ก็ยังมีดอกไม้ขนาดกลางๆ และเล็ก ๆ แซมอยู่บ้าง และเมื่อร่างสูงใหญ่ขององค์ราชาได้ยินเสียงผู้มาเยือน ก็หันมาเฝ้ากับขวัญเสียดเรียบหน้าหนึ่ง

“มาแล้ววี”

มาดผู้ตีขริม ๆ ขององค์ราชาแห่งอสุราแบบนี้ก็ดูดีไปอีกแบบ แค่อายุมาก ๆ ที่ปรายมามองก็ไซ้สอดไม่ไหว ดูผิดเป็นคนละคน เอ๊ย ผิดเป็นคนละตนกับเมื่อวานที่พยายามตะล่อมขวัญเลยจริง ๆ ใครจะไปคิดว่ายักษ์ตนนี้เมื่อวานถึงกับก้มลงจูบหัวเขาเขาอย่างไม่ถือว่าตนเป็นถึงษัตริย์ คิดแล้วยังสยิวไม่หาย หรือนี่คือการตีปลุกต่อหน้าบรรดาบริวาร

เด็กหนุ่มกระแอม “ท่านชิตเรียกหาผมหรือ มีอะไรรีไปเล่า”

ถ้าตีปลุกจริง ๆ ก็ถือว่าทำได้เก่งมาก เพราะบัดนี้ษัตริย์หนุ่มอยู่ในมาดเรียบไถ่แกมสง่า เขาเปล่งออราออกมาแรงจนแม้แต่ขวัญยังต้องรู้สึกนอบน้อมแบบแปลก ๆ และน้ำเสียดก็อ่อนลงโดยไม่รู้ตัว ไม่เหมือนเมื่อวานในห้องบรรทมที่เขาล้าต่อปากต่อคำกับอีกฝ่ายเป็นฉาก ๆ

สุรเสียดเรียบเฉยฟังดูปราศจากกระแสรามณ์ใดตรัสออกมาหนึ่ง ๆ

“พี่คิดว่าในเมื่อเจ้าเพิ่งมาอยู่ใหม่ เจ้าก็ควรจะต้องรู้อะไรเกี่ยวกับเมืองนี้ให้ครบถ้วนเสียก่อน”

ขวัญเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งอย่างฉงนสนเท่ห์

“หมายความว่ายังไงครับ”

“พี่จะพาเจ้าไปชมกรุงลγκα”

สิ้นเสียดคำพูดนั้น ขวัญก็บังเกิดความรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา ต่อให้เขาอยากกลับบ้านจับใจ แต่การจะได้มีประสบการณ์ท่องโลกรรณคดีก็ไม่ใช่เรื่องที่ใครหน้าไหนจะมีได้ง่าย ๆ ขวัญเองก็อยากรู้ใจแทบขาดว่ากรุงลγκαของจริงเป็นอย่างไร อยากเห็นให้เต็มสองตาเหมือนกัน อย่างน้อยวันข้างหน้า

จะได้เอาไปไม่ให้ลูกให้หลานฟังได้

“เอาสิ ๆ ผมอยากไปมาก ๆ เราจะไปกันเมื่อไหร่ดี” ชวีญเอ่ยอย่าง
กระตือรือร้น ดวงตาดูโตเป็นประกายสดใส กษัตริย์หนุ่มที่สองมือโพล่หลัง
อยู่ตอบ

“ตอนนี้เลย”

